

Tijd, mijn kostbaarste bezit.

Het twaalfde boek en het boek wat mij het meest verbazen zal. Het boek wat ook iedere dag, wanneer ik ga zitten om even te schrijven, mij zal verrassen, mij zal doen inzien, dat ik de helft van dat wat ik ervaren mag, nog zal beleven. Ja, wanneer ik het voor het zeggen heb, zal het zo mogen zijn. Zal het zo mogen zijn en zal het zo wezen, doordat alle dromen en met name de droom die ik heb van de Gezonde en Liefdevolle wereld, waarin liefde, geluk en gezondheid centraal staan, waarheid mag worden. De waarheid is geworden, voor iedereen die en alles wat leeft en in liefde is en in liefde zijn of haar leven leeft.

Het enige wat telt is de tijd en de liefde die we eraan geven. De tijd, de liefde en de daarbij behorende energie, die ik in mijn leven, jij in jouw leven en ieder ander in het leven wat hij of zij leidt stopt. Want positieve energie start, op het moment waarop we onszelf als gelijke van de ander beschouwen, wanneer elk woord wat we gebruiken, in een gesprek of enige andere wijze van communiceren, de positieve reactie geeft, zoals deze bedoeld is. “Beredeneren”, krijgt een positieve uitleg en daarbij ook een gelijke reactie. Juist woordgebruik, maakt dat wat jij bent, reden en eren is vanzelfsprekend. Waardoor alles wat negatief is en negatieve energie vraagt stopt. En de tijd die je eraan besteedt, in combinatie met juist woordgebruik je de energie geeft die nodig is. Energie die we aan ons leven mogen besteden, letterlijk aan ons leven mogen geven. Waardoor dit zich uitkeert in energie die werkelijk van waarde is, waardevol is, allesomvattend is, liefdesenergie, wat zich op enig moment zal tonen en de uitwerking krijgt waar de mens werkelijk en wezenlijk recht op heeft. Omdat communicatie, het samenspel van tijd, liefde en energie is, waarbij geld geen rol meer speelt.

**Je kunt alleen betrokken zijn
wanneer je er naast staat!**

Inhoudsopgave:

Voorwoord en woord van dank: <i>In een tijd van liefde en oorlog is alles geoorloofd!</i>	Pagina 4 - 11 Pagina 12 - 19
Inleiding	Pagina 20 - 25
Wat is delen werkelijk?	Pagina 26 - 31 Pagina 32 - 34
Wanneer deel je wezenlijk?	Pagina 35 - 37 Pagina 38 - 39
Wat valt jou ten deel?	Pagina 40 - 42 Pagina 43 - 44
Hoe deel jij jouw leven in?	Pagina 45 - 48 Pagina 49 - 50
Waarom ieder zijn deel?	Pagina 51 - 52 Pagina 53 - 58
Ben jij bereid om te delen?	Pagina 59 - 60 Pagina 61 - 69

Trouw aan jezelf blijven werkt!

Pagina 70 - 75

Pagina 76 - 79

Want liefde is!

Pagina 80 – 83

Pagina 84

ISBN/EAN : niet van toepassing

© 2016, 'Blij zijn is vrij zijn!'

Sonja Ulrich

Foto Cover: Sonja Ulrich

www.dehofvanhetheden.nl

Voorwoord, inleiding en woord van dank ineen

Boek 12, het twaalfde boek inmiddels. Ja 12^e, omdat ik er bewust voor kies om tussen alle dingen die nodig zijn, alles wat nodig is en ik ook zal mogen of zelf(s), moeten doen, tijd neem om dat te doen waarvoor de middelen beschikbaar zijn. Juist doordat ik weet dat ik naast de middelen ook de mogelijkheden heb, ik de mogelijkheid en de tijd heb om te doen wat bij mij past en bij mij hoort, kan ik het onmogelijk laten. Kan ik het onmogelijk laten of nalaten, om dat wat past en hoort, wanneer ik het op een passende en daarbij behorende wijze uit, te delen. Delen wat gedeeld mag en kan worden, zelfs moet worden, is iets wat ik weet. Omdat ik dat wat ik weet, dat wat ik kan en waartoe ik de mogelijkheid heb, op een passende en daarbij bijbehorende wijze naar buiten breng. Dit op die wijze het bewustzijn verhoogt van iedereen die en alles wat leven wil.

Iedereen die en alles wat leeft en waar ik op enige tijd en wijze verbonden (mee) ben. Verbonden mee ben in het hier en nu, verbonden (mee) ben geweest in het verleden. Het verleden, waar ik mij overheen heb gezet, waar ik van heb geleerd, waar ik de les en de kennis aan over heb gehouden. Want alles wat je meemaakt, iedereen die je leert kennen, geeft jou kennis over. Kennis over wat op dat moment jouw interesse heeft, dat waar jij je op dat bewuste moment in hebt verdiept, doordat je ermee begaan bent. Doordat je je erbij betrokken voelt, zonder er of er soms toch wel deel van te zijn. Deel van te zijn, door er deel aan te nemen, deel van te zijn door er deel aan te hebben, er deelgenoot van te zijn. En wanneer je ergens deelgenoot van bent, zul je alles wat daarmee gepaard gaat, ook ervaren. Zul je alles wat je meemaakt, mogen of zelfs moeten ervaren omdat de ervaring op een andere wijze geen levensles zal kunnen zijn.

De levensles of kennis waar je als mens zelf van kunt leren, de enige kennis waar je als mens ook iets goeds aan overhoudt, de wetenschap dat iets voor jou werkt of het tegenovergestelde ervan. De wetenschap die in wezen in ieder mens aanwezig is, ieder mens die zich openstelt om alles en iedereen waar hij of zij van kan leren, in leven toe te laten. Toe te laten, door deze toegang te verschaffen, omdat dit in wezen is wat je doet, op het moment waarop je de ander, ieder ander, alles wat anders is dan jij, de sleutel tot jouw hart geeft. Jij dit mens de sleutel tot jouw hart bezorgt, de sleutel tot het kenniscentrum wat jij in wezen bent, doet toekomen, doordat jij deze op geheel eigen wijze aan hem of haar geeft. Waardoor je de handreiking geeft en biedt, om er gebruik van te mogen maken voor wie dit wil.

Voor wie dit wil en dit aanpakt, aangrijpt, aanneemt. De kans, voor jou en voor ieder ander. Ja, voor jouzelf maar daarbij ook voor ieder ander, die zelf het startsein geeft, voor dat wat een vervolg of geen vervolg krijgt, zo ook aan alles wat een gevolg of geen gevolg krijgt. Want jijzelf draagt als eerste de volledige verantwoordelijkheid voor alles wat je als mens zegt, denkt doet en laat. Door wat je denkt, zegt, doet of laat, omdat dit verbonden is met alles wat je overkomt en over je komt, door wat je als mens op je of tot je neemt, doordat je het over jezelf afroept, waardoor het je toekomt. Alles je toekomt, waar jouw eigen rol, jouw betrokkenheid in alle gevallen, in elke situatie en iedere omstandigheid deel van wie en wat je bent zal zijn. Daarbij de wetenschap dat iets een bepaalde uitwerking heeft. Een uitwerking die wanneer het positief is vervolg mag krijgen, vervolg zal kunnen en mogen krijgen en door dit naar buiten te brengen, door dit met iedereen die en alles wat er eveneens bij gebaat is, te kunnen delen. Te kunnen delen door het te uiten, te kunnen delen, door communicatief vaardig te zijn, jouw deel.

Ja, communicatief vaardig, mijn deel in het geheel, het kunnen verwoorden van gevoelens, het kunnen delen van dat wat mij ten deel gevallen is, waardoor het deelbaar wordt, waardoor het de moeite van het delen waard wordt, waardoor het van waarde is en zal mogen zijn. Want dit is het wanneer je dat wat je doet deelt, maar ook bereid bent om te ontvangen. Door te luisteren naar dat wat de ander jou zegt, te luisteren naar dat wat de ander jou niet zegt, te luisteren naar dat waarvan de ander besluit dat hij of zij dit niet met jou wil delen. Omdat er in het niet willen delen een stukje verborgen ligt wat vaak de moeite waard kan zijn. Het zogeheten “deeltje”, het verborgen “puzzelstukje” of “schakeltje” wat niet gedeeld wordt. En dat hier juist heel veel inzit, dit op geen enkele wijze gedeeld wordt waardoor het schuil gaat, en onzichtbaar blijft is dat waar “we” aan voorbij gaan, daar wordt voor het gemak zelf(s) aan voorbij gegaan. De vraag daarvoor is echter wat is het gemak?

Wat is het gemak en heeft ieder mens die druk in zijn of haar leven is, de mens die zijn of haar leven leeft en dit bewust of onbewust laat leiden, recht om dit te weten? Heeft ieder mens het recht om te weten waar hij of zij zich op dit moment nog onvoldoende bewust van is? Ja onvoldoende, onvolledig of zelf(s) totaal onbewust, omdat heel veel mensen onbewust zijn, nog niet voldoende bewust zijn, van het feit dat zij kunnen en mogen delen, wanneer zij volledig zichzelf zijn. Wanneer zij de kennis, de mogelijkheid en de middelen, de vaardigheid hebben om dat wat zij zichzelf eigen hebben gemaakt, waar zij zelf bij gebaat zijn te kunnen en mogen delen. Ja, te kunnen en mogen delen, omdat dit onderdeel is van het verantwoord in leven kunnen zijn, het verantwoord in leven kunnen zijn door alles wat enigszins van invloed is, te kunnen en mogen delen, zelf(s) te kunnen en mogen delen met iedereen die en alles wat leeft.

Mits dit op de meest positieve wijze gedaan wordt, mits dit op de wijze gedaan wordt, waarin ieder mens zich op tijd en wijze kan vinden, waarin ieder mens zich op tijd en wijze kan zien en waarin ieder mens zich op tijd en wijze kan berusten. Want naast het je ergens in kunnen vinden, het je ergens in kunnen zien, is ook het je kunnen berusten in, het tevreden zijn en in vrede zijn met de situatie, met de omstandigheid en met dat wat jou ten deel valt, wat jou aangeboden en of aangereikt wordt door het leven, dat wat start op het moment dat je dit herkent.

Het herkent doordat je weet dat iets zo is, doordat je het je weer herinnert, waardoor je je er weer bewust van bent. En alleen de mensen die zich er bewust van zijn, kunnen dit delen. Alleen de mensen die ergens bewust van zijn, kunnen dat delen wat hen ten deel gevallen is, waar zij deelgenoot van zijn geweest omdat het in hun genen is opgeslagen, het hen ten deel gevallen is. Dat dit de reden is, dat dit de wijze is waarop iets opgeslagen wordt, zal iedereen die dit zelf ervaren heeft zelf(s) kunnen beamen. De wijze waarop je iets een plaats geeft, een plaats laat krijgen, door er iets van te vinden, is dat wat ervoor zorgt dat iets je raakt of wanneer het je op geen enkele wijze raakt, ervoor zorgt dat het iets of juist in geen geval iets met je doet. Natuurlijk mag je betrokkenheid tonen, door meelevend te zijn. Natuurlijk mag je betrokkenheid tonen door mee te leven met, door de ander, een schouder, een steuntje in de rug te bieden of de helpende hand te reiken, uit liefde, zonder meelij. Omdat je er dan voor kunt zorgen, dat je op geen enkele wijze meelijdt of de schouder wordt, die de lasten volledig dragen, de persoon wordt die alle werkzaamheden uit handen neemt, dan ben je op de juiste wijze bezig. Wanneer jij daar altijd voor zorgt, kun jij de hulpverlener zijn, die je in wezen kan zijn en mag wezen. De persoon die als onafhankelijk mens, echt helpt.

De persoon die als onafhankelijk mens, een rol kan en mag spelen in het leven van de ander, in het leven van ieder ander, in het leven van iedereen die en alles wat leeft. Want alleen de persoon die zijn of haar eigen leven leidt, zal in staat zijn om te voelen wat voor hem of haar goed is. Alleen de persoon die zijn of haar eigen leven leidt, zal in staat zijn om zich te herinneren wat de start is geweest van, de reden is geweest van, de zin is geweest van, kortom de oorsprong en daardoor ook de oorzaak weten van dat wat hem of haar ten deel is gevallen. En zou deze persoon er zelf nog geen bewuste herinnering van hebben, wanneer de persoon er zelf nog geen bewuste herinnering van heeft, dan zal het leven de aanwijzingen, de signalen en dat wat nodig is, vanzelf aan hem of haar geven. Dan zal het leven dat laten weten, dat tonen, dat laten voelen, wat hem of haar tot bewustzijn brengt, omdat het leven op een bewuste wijze leven, dat is wat de mens werkelijk gelukkig maakt. Het leven op een bewuste wijze leven, ertoe leidt dat je ook wezenlijk blij bent.

Wezenlijk en werkelijk blij bent, met dat wat je denkt, dat wat je zegt, doet of laat. En ieder mens die zich daarin zal kunnen vinden, ieder mens die jou als mens jou laat zijn, zal blijvend deel uitmaken van jouw leven. Ieder mens die zich op enige tijd en wijze met dat wat jij denkt, zegt, doet of laat kan verenigen, door het er mee eens of er zeker van te zijn, zal zich aan jou committeren zonder gebonden, zonder behoevend of in wezen zonder genoodzaakt te zijn. Omdat het verbinden aan, vaak de reden is waarom een mens zich genoodzaakt voelt, om iemand bij zich te houden, iemand naast zich te willen hebben, iemand dag in dag uit als zijn of haar tweede helft te zien. Dat dit juist is wat de mens of veel mensen (over het algemeen) afhankelijk maakt, is een feit. Een wezenlijk feit, waardoor veel mensen zonder, op geen enkele wijze meer kunnen of willen leven.

Want het afhankelijk zijn van de ander, die ene ander, ieder ander, of zelfs iets anders, zal ervoor zorgen dat jij als persoon die afhankelijk gemaakt is, zelf geen mogelijkheid meer hebt om zonder te zijn. Het afhankelijk maken van, is dan ook iets wat op geen enkele wijze te verantwoorden is. En zal voor een persoon die zichzelf is, ook op geen enkele wijze, verantwoord kunnen zijn. Omdat het verantwoordelijk en zelfstandig zijn, dat is wat de mens helpt, om te kunnen en willen leven. Het feit daarbij is, dat wanneer je als persoon of mens afhankelijk bent gemaakt, het leiden van een eigen leven leiden, een zware opgave wordt. Een zware opgave of een zware les, voor alle mensen die hun eigen leven gaan leven. Omdat je er ook dan of juist dan zelf alles aan moet doen, om jezelf te zijn en jezelf te blijven. De persoon zijn en blijven die je in wezen bent.

De persoon zijn en blijven die jij was voor alle druk(te) en alle verwachtingen onderdeel van het leven geworden is. Pas dan zul je begrijpen waarom heel veel mensen door alles wat er speelt in het leven moeite mee hebben om zichzelf te zijn. Pas dan zul je begrijpen, wat de reden is waarom je als persoon niet meer jezelf kunt zijn. En waarom de ander reageert zoals hij of zij reageert, doordat het in wezen haast onmogelijk is om jezelf te zijn, in een leven waarin jij geleefd wordt. In een leven waarin iedereen op een dusdanige wijze wordt geïnstrueerd, gecontroleerd en ook gemanipuleerd, dat het jezelf zijn, als iets onnatuurlijks ervaren wordt. Het jezelf zijn ervoor zorgt dat jij in het “dagelijks leven”, op geen enkele wijze meer verder kunt. Wat er dan zelf(s) voor zorgt dat jij ineens buiten de maatschappij komt te staan. De vraag die je jezelf mag stellen is dan: Buiten de maatschappij of buiten dat wat in het Maatschappelijk Belang van jou verwacht wordt? Deelnemer aan het proces zelf, door er onderdeel of zelfs deel van te zijn?

Deel van te zijn door er deel aan te nemen, waardoor je dat wat je jarenlang als vanzelfsprekend hebt ervaren ineens kwijtraakt? Dat wat je jarenlang als jouw houvast hebt ervaren ineens los moet laten, door er los van te komen er lost van te zijn? Dat dit dan ook voor al het materiële, alles wat materie is en wat materie betreft geldt, is iets wat maar heel weinig mensen begrijpen. Wat alleen de mensen begrijpen die ervoor gekozen hebben om met heel weinig in het leven genoeg te nemen. Door met alles wat op hun pad komt gelukkig en tevreden te zijn, gelukkig en tevreden, doordat dit in wezen één is, het wezenlijk en ware in vrede zijn, door vrede te hebben met, alles wat zich aandient. Het leven te nemen zoals het komt, zoals het komt en iedere dag zichtbaar, voelbaar en merkbaar is. Dit kan door het leven te leven waarvoor gekozen is, het leven te leven, waar je als mens bewust in leven voor gekozen hebt, omdat het leven volgens wil en dank leven, het leven is wat de waarde in het hier en nu vertegenwoordigt. De waarde die meer waard is dan al het geld, al het bezit en alles wat met waardemiddelen gekocht, aangeschaft of in wezen “eigen gemaakt wordt”. Meer waard is dan, dat wat, alles wat in wezen nooit je bezit zal kunnen en mogen zijn, omdat iets wat leeft, iets wat in leven is, een vrije wil heeft en daar ook te allen tijde zelf over zal mogen beslissen, tot in lengte van dagen en nooit als bezit of dusdanig iets beschouwd zou mogen worden, omdat materie in feite ook energie is, vrije energie is. Alle energie mag er zijn, alle energie is wezenlijk vrij om in wezen vrij te zijn, wanneer het geen bezit van jou neemt, je de energie, die vrij is, geen materie, geen bezit van jou laat zijn.

Doordat het bezitten van iets, het bezit in zijn totaliteit geen bezit van jou mag nemen. Omdat dit op geen enkele wijze bedoeld is om als zodanig of als dusdanig te mogen zijn.

In een tijd van liefde en oorlog is alles geoorloofd!

Wat wordt er bedoeld met deze uitspraak, hoe zou je dat wat gezegd wordt op verantwoorde wijze kunnen interpreteren? Dat alles in een bepaalde situatie mag, mits de voor(s) en tegen(s) overweging zorgvuldig is gemaakt, levend leren.

Ja levend of al levend leren, de volgende afweging die zal kunnen en mogen worden genomen, eigen wordt gemaakt. Door de persoon die vanuit liefde alles op zich neemt, de ander vrij laat, om dit op geheel eigen wijze te doen, naakt.

Naakt, geen obscure praktijken, maar puur, open en eerlijk, als een kind wat pas geboren is en het eerste levenslicht ziet. De vraag daarbij zal zeker zijn, zal zelfs het antwoord geven, zonder beoordeling, veroordeling, het daglicht waardig, kiet.

Kiet, gelijkstaand, niets meer van elkaar te vorderen of te verrekenen hebbend, voor beide zijden geen winst of verlies. De eerlijke verdeling de sleutel tot het ware geluk en dat wat wezenlijk en werkelijk de algehele vrede brengt, goed, kies!

Want kies is dat wat op een discrete wijze, met een ieder die het weten wil wordt gedeeld, fatsoenlijk door fijngevoeligheid. De persoon die dit kan, die dit mogelijk maakt, zal in zijn of haar leven de juiste mensen vinden, aantrekken, in eigen tijd.

Ja, in eigen tijd, de tijd die vrijgemaakt wordt, om te doen wat een ieder zal mogen doen, wanneer hij of zij ook wezenlijk is. Het kunnen verwezenlijken van de eigen levensweg, het pad, voorafgaand bepaald, zelf gekozen, eigen keuze, vooral op een geheel verantwoorde wijze, want dan klopt, geschieden is.

Kies je echter voor pijn en zou je dit in het leven ook dagelijks doen, door de weg van je ouders of voorouders te gaan lopen? Dan ben je ervan verzekerd, dat je ook het lijden op je neemt, geheel vrijwillig overigens, er valt voor jou niets af te kopen.

Jij mag een schuldenvrij leven leiden, jij mag zelf jouw eigen leven in dit leven vormgeven op de wijze waarop je dit wenst. Wil je echter de onderdrukking en ondermijning van “Gods voorgewende gezag” voelen, dan krijg je deze nu onbegrensd.

Voor wie echt gelooft, voor wie echt weet wat goed voor hem of haar is, zal Gods Liefde in Jezus, onvoorwaardelijk zijn. In Jezus, in zijn naam is het ons gegeven, we mogen in het licht wandelen, ieder mens, ieder dier alles wat leeft, klein.

Klein door ons als waardig, zachtaardig en betrokken mens gelijk de ander te zien en als zodanig in leven op te stellen. Op geen enkele wijze verheven boven de ander of meer waard dan, we zijn gelijk met persoonlijke eigenschappen, die tellen.

Die tellen dagelijks mee, in dat wat we mogen doen, in en vanuit liefde blijvend mogen uitoefenen, in wezen realiseren. Tenzij we de ander, ieder ander, alles wat anders is, als beter, mooier, knapper of vooraanstaand beschouwen, fout vereren.

Er is geen mens wat meer is dan de ander, maar ook op geen enkele wijze minder, ongeacht zijn of haar geboorteplaats. Wie dit denkt, wie dit zo voelt, mag zich nog best eens achter het oor krabben, wie zijn wij, in wezen alle goeds of kwaads?

Kwaads, door partitief deel te zijn van, iets echt boosaardigs? Delen in oorlog, leed, verdriet, iets blijvend onmenswaardigs?

Ja, onmenswaardigs of inhumaan, dat wat bruuft, beestachtig, barbaars, gevoelloos, monsterlijk, zelf(s) ontaard wreed blijft. Een ieder die dit accepteert, zich erin mengt, zich er op enige wijze mee inlaat, zal de pijn blijven voelen, ervaren, ingelijfd.

Ingelijfd, door aanhechting, annexeren, detacheren, fysiek eigen maken, incorporeren, deel te zijn van het groter geheel. Doordat je je laat inpakken, opnemen, de gebruiken zelf(s) zal overnemen, deze uitbreidt door verovering, ieder z'n deel.

Maar dit deel is op geen enkele wijze van waarde, zal het dus ook in geen enkel opzicht worden, zolang Gods Wil geschiedt. Gods wil is wat wij wezenlijk, werkelijk en waarachtig zijn, de mens, zijn kind die weer mag leven, die hij geenszins ontziet.

Want wij mensen, hebben dankzij Jezus, de 10 geboden op ons hart geschreven staan iets wat we ons herinneren mogen. En het mooie daarvan is, er is geen mens die hier aan zal ontkomen, door onze gezondheid worden we niet bedrogen.

Geen bedrog van ons ware zelf mogelijk, zelfs wanneer de medische wereld ons anders laat denken of anders voorwendt. Natuurlijk mogen we zo nu best hulp vragen, de wijze hoe en waarop daar heb ik wel een mening over, eigen keuze, talent.

Wie denkt dat talent alleen gebezigd kan worden door creatief iets te ondernemen, te uiten, in wezen te tonen, te laten zien. Die vergist zich, een beetje of lelijk, de oorzaak ligt vaak op een ander vlak, lichamelijke, geestelijke emoties bovendien.

Emoties, die opstapelen door ze verre van te verwerken, geen plekje te geven of ze los te laten, niet wezenlijk te accepteren.

*Dat je ergens verdriet over mag hebben, spreekt voor zich,
erin blijven hangen, je erdoor laten leiden, levend verteren.*

*Het proces waarin je beland bent tot het moment waarop je er
zelf voor kiest om dat wat er (n)ooit is geweest te laten leiden.
Dit is voor velen het geval, die in een behandeltraject komen,
vergeten zijn hoe te leven, door hun ware droom te vermijden.*

*Hun ware droom, hun leven, dat waar hun keuze toe leidt,
hun keuze hen brengt, de “nare” tijd, tussen hoop en vrees.
Hoop en vrees, dat waar de mens die zijn of haar leven laat
bepalen door alles wat hem of haar overkomt, dan zal wezen.*

*Ja, dan zal wezen of zal zijn, tenzij ervoor gekozen wordt om
de oorzaak, die in hem of haarzelf ligt te herkennen als doel.
Dat wat nodig was, om zijn of haar eigen ik, ware zelf, dat
wat wezenlijk van belang is te herinneren, lichaamsgevoel.*

*Het voelen van je lichaam, waar je het in dit leven mee mag
doen en waar jij als mens dan ook het beste voor kunt zorgen.
Tenzij je het idee hebt, dat je erin woont, het onderhouden
van, aan de ander toebehoort, liever niet vandaag of morgen.*

*Je weet dat je vandaag hebt en morgen geen garantie is, op
geen enkele wijze zeker is, zelf(s) ook niet zal kunnen zijn.
We mogen als mens iedere dag ons best doen, dat wat we in
wezen kunnen, dat voorkomt gelukkig vaak een hoop pijn.*

*Pijn die je wanneer je roekeloos leeft, je slachtoffer of dader
voelt, over jezelf afroept, daarbij dit als zijnde strijd met deelt.
De vraag is en blijft, wanneer ga je dit zelf zien, wanneer is
jouw blik en geest verruimd, niet langer meer verdeeld?*

Want een verdeelde blik en geest, een verdeeld zijn, zal door twijfel geconfronteerd worden met iets wat vertrouwen heet. Gebrek aan of juist overmoedig zijn, dat wat in beide gevallen leidt tot lijden, hoe dan ook het gevolg wanneer je het vergeet.

Vergeet hoe het zou mogen zijn om jou eigen leven iedere dag volwaardig te leven, met iedereen die en alles wat in leven is. Doordat je dat doet wat mogelijk is, waar jouw kracht in ligt, omdat je dan echt doet waar je goed in bent, nooit meer mis.

Ach nooit meer, is een te groot begrip, fouten maken zal altijd voor een deel van het menszijn gelden, blijvend naar behoren. Want per slot van rekening zijn we allemaal kinderen, zo lang we ons, in wezen alle leven koesteren, we zijn samen geboren.

Samen geboren, ieder op zijn of haar eigen gegeven tijd en op zijn of haar eigen aangegeven en getoonde mooie wijze. Degene die dit anders ziet, zal best zo nu en dan wat déjà vu momentjes hebben, het geheel en totaalbeeld zal vergrijze(n).

Vergrijzen of verkleuren, dat wat er gebeurt wanneer je zelf als mens de glans van het leven, geen moment meer wilt zien. Ja willen, want kunnen en mogen staan daar volledig los van, deze kansen zijn altijd aanwezig, meerdere keuzes misschien?

Multiple choice, de wijze waarop tijdens een examen veel vragen worden aangereikt, aangeboden of in wezen gesteld. Wanneer jouw tijd erop zit dan heb je geen keuze meer, dan zijn jouw dagen op, jouw laatste uren mogelijk zelf(s) geteld.

Wat wil jij nog doen in de tijd die jou is gegeven en jou rest. Kies jij voor de Hemel op aarde of toch de Hel, jouw test?

Wie gaat jou de test afnemen, wie zal dit voor jou willen of kunnen doen, wanneer jij er zelf niet meer bij bent in leven? Heb jij daar al eens over nagedacht, is deze gedachte weleens bij je opgekomen, staat het in je wil of testament aangegeven?

Ja, je wil of testament, ook iets wat heel veel mensen vergeten te regelen, de vraag is alleen of dit de enige geldige reden is? De kosten die dit met zich meebrengt zijn vaker dan eens de oorzaak, het niet kunnen missen, geldt te kort, geschiedenis?

De geschiedenis herhaalt zich vaker dan een mens ooit zal kunnen bedenken of hoe pijnlijk ook, zal mogen beseffen. Omdat “we” zo vaak in onvrede leven, verontwaardigd zijn, de lusten nog steeds belangrijker lijken, toch stemverheffen?

Door verheffing van onze stem, door het in wezen prioriteiten stellen, dat wat allerm minst van waarde is, voorrang te geven. Nu doen we werkelijk, wezenlijk onszelf tekort, laten we ieder ander bepalen, hoe we ons leven zouden moeten gaan leven.

Ons leven, de tijd die we erin mogen stoppen, ervoor krijgen. Wanneer we maar gehoorzamen, niet al te lastig zijn, zwijgen.

Zwijgen over dat wat ons in wezen aan het hart gaat, waar weinig mensen daadwerkelijk iets mee doen of van maken. Het lijkt wellicht niet zo belangrijk, alleen wanneer de nood aan de man is, je niet meer verder kunt, je plicht verzaken.

De plicht roept, vroeger de actieve dienstplicht, toen moest de man zichzelf nog verantwoorden, wanneer hij niet kon, ging. Alleen S5 of broederdienst, was toen een gegronde reden, om af te zien van deelname aan militaire missies, niet mijn ding.

Onacceptabel, onder geen enkele voorwaarde mijn ding, de mens is, zelf(s) zonder hoge opleiding of medische indicatie. De mens is, meer waard dan wie of wat maar ook zal kunnen en mogen bepalen, we zijn uit liefde geboren, iedere variatie.

Iedere variatie, elk mens zijn of haar eigen variant, dat waar in het medisch, juridisch of zakelijk bestel, geen weet van is. Door de regering of overheid gestuurd en gesteund, middels de grondwet, wet en regelgeving, vastgelegd, de geschiedenis.

Uitgaande van alle negatieve scenario's, die zich ooit maar eens voor zouden kunnen doen, die er ooit eens zouden zijn. Ja, ooit, wanneer we nooit of in wezen onder geen enkele voorwaarde, uit datzelfde bestel schrappen, geleid door pijn.

Het heeft er alle schijn van dat we ons willen voorbereiden op alle voortdurende oorlogen, het terrorisme en de negativiteit. Waardoor we werkelijk vergeten waarvoor we op aarde zijn gekomen, waarvoor we mogen leven, het is onze eigen tijd.

De tijd die ieder mens zelf mag invullen, waaraan door elk persoon zelf op geheel eigen wijze vorm mag worden gegeven. Iedereen wordt wezenlijk namelijk alleen afgerekend op de eigen fouten, ongeacht wie of wat je bent, 't betreft je leven.

Het betreft of betreffende je leven, dat waardoor je je zelf laat leiden, daarbij ook zeker door wat jij zegt, denkt, doet of laat. Want evenals alle negativiteit, die op dit moment in de wereld verkondigd of eigenlijk verkocht wordt, is de basis pure haat.

Haten van alles wat anders is, alles in wezen ondergeschikt. Ja, wanneer we dit geloven, blijft het, wie is er dan getikt?

De persoon die het leven leidt, in leven lijdt of de persoon die ervoor kiest alleen zijn of haar eigen leven te leven, te leiden. De mens die elk ander volledig laat zijn, de ander de ander laat wezen, met alles wat erbij hoort, jezelf van last bevrijden.

Door de ander namelijk van alles te willen leren, de ander namelijk van alles te willen vertellen, als het ware opleggen. Ben je op geen enkel moment met je eigen leven bezig, doe je absoluut niet wat tot de mogelijkheden behoort, waarzeggen.

Waarzeggen of vertellen wat waarheid is, iets totaal anders dan voorspellen en de ander zijn of haar leven te ontnemen. Want dat we dit nu allemaal zelf laten gebeuren, is wellicht voor velen totaal onbekend, tenzij je jezelf bent, hernemen.

Je jezelf hernomen hebt, door te hervatten, starten, nieuwe kans, eigen keuze, je leven leven, een volledig nieuw begin. En wat de ander dan ook zegt of denkt, wat de ander jou ook adviseert, je gevoel is echt juist, zelf(s) tegen beter weten in.

Ja, tegen beter weten in, omdat de betweters, de mensen die denken te weten, vaak de ander napraten, hetzelfde vertellen. Natuurlijk zal veel goed bedoeld zijn, zal het merendeel echt het hart op de goede plek hebben, toch belast, blijft vervellen.

In wezen zijn we namelijk allemaal als de slang, ieder in zijn of haar leven, in onze tuin van het heden, het aardse paradijs. En willen we goed doen, dan is het nu tijd om werkelijk alles los te laten, naar jezelf te kijken, jij bent als het ware de prijs.

Jij bent de prijs, die jij voor jezelf betaald hebt, de beloning. In wezen is ieder mens bedelaar, edelman maar ook koning.

Omdat God vanuit liefde heeft gehandeld, Gods handel en wandel meer inhoud heeft dan een prijskaartje ooit zal kunnen verklaren, vertegenwoordigen, beschrijven. Onvoorwaardelijke liefde, waardoor Hij iedereen die en alles wat leeft afzonderlijk waardevol heeft gemaakt. Waardevol, doordat alles in wezen, waardevol is, in wezen volledig, daardoor zelf in staat om op elk vlak waardevol te kunnen en mogen zijn. Waardevol, is in wezen de benaming, van iemand die dankbaar en tevreden is. Waardevol is in wezen de benaming, het woord voor alles wat tevreden is, wat tevreden en in vrede is, tevreden en in vrede met zichzelf is en er daarom ook iedere dag opnieuw voor kiest

Kiest om tevreden en in vrede met zichzelf te zijn. Want alleen door tevreden en in vrede met jezelf te zijn, kun je tevreden en in vrede met iedereen die en alles wat leeft is zijn. Dan pas kun je tevreden en in vrede met iedereen die en alles wat leeft en er ook naast jou is leven. Dan pas kun je tevreden en in vrede met iedereen die en alles wat leeft en er ook naast jou in leven is zijn. Ja, zelfs wanneer de persoon, (de personen, de dieren of wat maar ook) totaal het in jouw ogen “onjuist pad” kiest, (kiezen), het pad wat in wezen dusdanig veel schade oplevert, waardoor leven voor deze materie geworden ”energie”, dat wat we in wezen zijn, nauwelijks nog haalbaar is, zelfs dan kun je dit als mens als levend wezen, die zichzelf is en er ook altijd voor kiest om zichzelf te zijn, toch nog loslaten. Loslaten door de ander, die er overigens zelf voor kiest en wiens keuze het is, op geen enkele wijze te willen beïnvloeden. De materie of de energie, het mens wat in wezen is, op geen enkele wijze tegen zijn of haar vrije wil te willen beïnvloeden, is werkelijk van waarde. Want de mens (en of het zijn in wezen), die niet wil, zal ook zeker geen moeite doen, geen enkele moeite doen om te willen leven, zal niet “zonder meer” in leven willen zijn.

Zal op geen enkel moment zonder zijn of haar “betere helft”, zelfstandig in leven kunnen zijn, zal daar altijd de ander bij nodig hebben. En natuurlijk is het goed om iemand anders in je leven te hebben, dat de ander, ieder ander, dan jouw naaste in leven kan of mag zijn, is dat wat je accepteert en dat wat jij als waardevol mag beschouwen en als waardevol kunt zien, door dit te ervaren. Want ervaren is willen leven, willen leven is willen groeien, willen groeien is willen weten en willen weten is volledig in leven zijn, waardoor de ervaring, het beleven er vanzelfsprekend deel van is. Dat de zin van het leven of het niet in leven willen zijn, alles te maken heeft met het geluk ervaren en tevreden zijn, het beleven in leven, zul je begrijpen.

Dit zal de persoon begrijpen die er alles aan doet om in het hier en nu te zijn, in het hier en nu te leven, door in het leven, hier en nu te zijn. Overal en altijd, met iedereen die en alles wat leeft. Maar wanneer dan toch het geluk ervaren en het tevreden zijn beleven ontbreekt, wanneer het gelukkig zijn en in vrede zijn ontbreekt, daar door tijdgebrek of enige andere beperking geen gevoel bij ontstaat, dan is de persoon wezenlijk belast. Dan ervaart de persoon die zichzelf dit dagelijks tijdgebrek oplegt en er daardoor ook mee wordt geconfronteerd, alles wat hem of haar overkomt, gebeurt, hij of zij meemaakt als een belasting, terwijl de werkelijk, wezenlijk gemaakte “belasting” het enige is wat telt. Het enige is wat hem of haar belast of zelf(s) sterker nog, hij of zij zo gefocust is, op alles buiten het zelf, buiten zich of haarzelf, dat de click, “dit signaal” eerst in intensiteit moeten toenemen voor het begrip volgt. Het begrip wat wezenlijk en werkelijk van groot, zo niet in wezen allergrootste belang is. Doordat deze persoon zich laat leiden door geld, een gebrek aan of de behoefte, nodig om te leven en er dagelijks te zijn. Geld nodig heeft om te kunnen leven i.p.v.

Er te zijn om het leven te kunnen leiden, ja wat hem of haar is aangeleerd. Nodig om het leven te kunnen leiden wat hem of haar is bijgebracht en op die wijze als waarheid is gaan gelden. Het spreekt voor zich, dat je natuurlijk wel vanuit liefde met deze persoon, (personen) meeleeft, dit ook zelf(s) doet vanuit onvoorwaardelijke liefde, waarna en waardoor je dit daarna vervolgens kunt en mag loslaten. Omdat je uit ervaring en door het leren zien van de werkelijke waarden van het leven weet, dat het goed is om de materiële behoefte, het bezit, los te laten.

Daarbij dat het beter is om je er op geen enkele wijze in te willen mengen, waardoor je er bewust afstand van neemt. Waardoor je bewust afstand neemt van het je laten leiden door geld, door bezit en door alles wat vanuit geld een “materiële benodigde behoefte” gemaakt is. Zodat je er bewust voor kiest om gepaste verantwoordelijkheid, de enige bij jouw leven horende, aangenomen volledige verantwoordelijkheid op je te nemen. Omdat je daar als mens zelf alleen verantwoordelijk voor bent. Iedereen verantwoordelijk is om zijn of haar deel, dat wat voor hem of haar mogelijks is, op zich te nemen en al het overige bij de ander te laten, door de ander, op geheel eigen wijze, maar ook juist en volledig de ander te laten zijn.

Ja, waardoor je als mens de ander volledig de ander kunt laten zijn, omdat je weet dat de mening van de ander anders verdeeld is. De mening verdeeld is, door verschillende factoren, door en of onder invloed van, dat wat de maatschappij en de wereld dagelijks promoot als waarheid, als waarheid die in wezen, “de waarheid geworden leugen is”. En wanneer jij de ander dan jouw mening, jouw eigen persoonlijke mening oplegt, zal deze persoon zich tegen jou afzetten. Zal deze persoon zich vrijwel meteen of onmiddellijk af gaan zetten, door onmogelijk te zijn.

Met name voor zichzelf onmogelijk te zijn, waardoor het zijn van deze persoon, het weten van deze persoon en het leven van deze persoon blijvend onbereikbaar is, daardoor zelf(s) op geen enkele wijze meer bereikbaar zal zijn of lijkt dit maar zo? Doordat de eigen mening, het eigen weten en het eigen zijn, het eigen leven op dat moment, op geen enkele wijze bereikt zal worden of haalbaar is? Doordat dit leven, het leven van de mens die zich afzet, vervolgens overgaat in de mens die de hoop opgeeft, waardoor de wil om te leven deels ontbreekt, pas weer inzichtelijk wordt, wanneer het levenseinde zich aandient? Is dat wat de ervaring leert? Of is het krijgen van tijd, het krijgen van tijd en ruimte om tot inzicht te komen, dat wat deze persoon met “redenen” helpt om weer tot zichzelf te komen? Met redenen, zijn of haar eigen redenen, tot zichzelf te komen door volledig zichzelf te zijn? Ja, volledig zichzelf te zijn, door alles wat hem of haar daarin belet heeft, alles wat hem of haar daarvan weerhouden heeft, alles wat hem of haar daarbij afgekeerd heeft van zijn of haar ware zelf, los te laten.

Los te laten, door los te zijn van, los te laten zijn van welke omstandigheid dan ook, omdat dit inzicht geeft. Omdat dit ervoor zorgt, dat hij of zij zichzelf laat en alleen nog zal laten leiden door de persoon die hij of zij wezenlijk en werkelijk is. Zich alleen nog zal laten leiden door, emoties die hem of haar in deze situatie terecht hebben laten komen. Omdat terecht, in dit geval ook terecht is, terecht in dit geval het stukje vrede vinden is, dat wat nodig is om weer tevreden te worden, weer tevreden te kunnen zijn. Het besef te krijgen dat tevreden zijn iets is, wat je kunt bereiken door jezelf te zijn, jezelf te zijn met alle mogelijke middelen die je als mens zelf bezit. Ja bezit, dat waar jij zelf de beschikking over hebt, omdat deze in jouw levenspakket zijn opgenomen, zoals iedereen dit ook heeft.

Alle middelen en mogelijkheden die je zelf hebt maar waar jij door alles wat er om je heen is, alles en iedereen die je om je heen hebt verzameld, de waarde van vergeten bent. De waarde van vergeten bent, doordat je je deze op geen enkel moment meer herinnert. De herinnering aan dat wat van waarde is, door het gebrek aan tijd en levenslust, totaal naar de achtergrond geschoven is, alsof het verdwenen is, waardoor de achtergrond, dat waar je vandaan komt, zelfs keuze, voorgrond geworden is.

De op de voorgrond getreden achtergrond, als het ware belasting geworden is, die je zelf draagt, die je jezelf eigen hebt gemaakt. Pas wanneer dat wat je wezenlijk waard bent weer merkbaar, voelbaar en herkenbaar is, zul je inzicht krijgen in de situatie, in dat wat nodig, zo mogelijk zelf(s) noodzaak was, is en zal mogen zijn, door weer volledig jezelf te zijn. Jezelf te zijn met alles waar jij voor geboren bent, de mens die je wilde zijn, toen je dit leven bent gaan leven, Onvoorwaardelijke Liefde. Toen je als en vanuit onvoorwaardelijke liefde voor dit leven gekozen hebt. Want dat je ervoor gekozen hebt, jij voor jou gekozen hebt, is inmiddels een vaststaand feit, evenals dat je alleen pas leert, wanneer je door eigen beleving, de totale ervaring volledig zelf begrijpt. De situatie en daarbij de totale omstandigheid snapt, kortom de oorzaak en de reden weet. Dan zullen de woorden die waarheid zijn, die jou op geen enkele wijze bereikt hebben, je ineens beroeren of zelf(s) ontroeren.

Doordat je als mens daardoor zelf geroerd wordt, zelf ontroerd raakt, zelf ziet en ervaart wat liefde met de mens doet, en de mens die met jou samen is, deze ontroering deelt. Want dat is wat liefde met de mens doet, dat is wat liefde met ieder mens doet, zelfs de mens die op geen enkele wijze geholpen zou kunnen of in wezen zal mogen worden, door emotioneel te zijn.

Ja, door emotioneel te zijn, nog niet geholpen zal kunnen of mogen worden, omdat deze persoon zich nog wel laat leiden door negatieve gedachten, ontstaan uit ervaringen in het leven. Ervaringen, die hem of haar op een dergelijke wijze hebben geblokkeerd dat de aan en uitknop van emoties, de toegang en toevloed van en naar het hart onbereikbaar geworden lijkt. Ja, lijkt, omdat het verschil ligt in het zou kunnen of zal mogen, want de mens die wil, mag geholpen worden, de mens die in wezen goed is, zal er altijd voor kiezen om geholpen te willen worden. En de mens die in wezen wel goed is, maar nog onvolledig zichzelf is, zichzelf beperkt, kiest zelf de langere weg, de langere route, die route die uiteraard, uiteindelijk, na vele omzwervingen zelf voor de liefde en de weg die leidt tot inzicht gaat. Het inzichtelijk zijn van de totale situatie, zijn of haar eigen gekozen persoonlijke “zijns situatie”, zelf gekozen.

De situatie, de omstandigheden en alles wat daarmee gepaard gaat, dat wat jij als mens zelf toestaat, omdat het ene altijd in verbinding staat met het ander(e). Want door het toe te staan, ontstaat de toestand. Door er zelf je toestemming aan te geven start alles wat een vervolg heeft. Dit, de zin van het leven (van) is, de zin van iedereen die en alles wat leeft, omdat we altijd in levende verbinding zijn, in verbinding staan, zelfs wanneer het aardse leven voorbij is. Zelfs wanneer de persoon die het leven in leven op zich(zelf) onder geen voorwaarde meer volhoudt, op zich(zelf) op geen enkele wijze meer aankan, dan zal de verbinding in het leven wat God bedoelde toen Hij de Hemel op Aarde voorspelde, eerder daar zijn, eerder zijn, dan wie of wat maar ook kan bedenken. Eerder aan de orde zijn, dan je als mens ooit zal kunnen vermoeden. Ja, dan wie of wat maar ook ooit had kunnen voorspellen, omdat ieder mens, ongeacht zijn of haar afkomst, zijn of haar status, allereerst, bovenal mens is.

Wat is delen werkelijk?

Wat is delen in werkelijkheid, zullen vele mensen zichzelf, zo niet onder druk van de gemeenschap gezamenlijk afvragen? Heeft het te maken met geld, met jouw aardse rijkdommen, met je leven, door organen te geven, of geldt ook het klagen?

Klagen of de klaagzang, dat waarbij veel mensen in wezen nu niet snel een blad voor de mond nemen, waarom zou je ook? Het delen van dat wat je beroert, wat je bezighoudt, waar je hinder of last van ondervindt, vuur of toch in wezen de rook?

Ja, waar rook is is vuur, een begrip, waar, wanneer je dit ook letterlijk zou nemen, zelfs een kern van waarheid inzit, bevat. Toch heeft het een andere betekenis gekregen, heeft de mens het gekoppeld aan een roddel, het verzinsel, de woordenschat.

De woordenschat, een rijkdom waar velen zich op dit moment nog onvoldoende bewust van weten en onvolledig bewust zijn. Evenals de uitwerking ervan, dat wat het met het wezen van, het in wezen zijn van, ieder leven, mens, kind, dier doet, pijn?

De pijn is wat doorgegeven wordt, bewust of onbewust door de verhalen te blijven vertellen, de overlevering steeds delen. Terwijl, de uitkomst, dat waar we nu middenin zitten, voor elk mens verschillend is, anders mag zijn, jij bent uniek, zo velen.

Vele mensen zijn uniek, die dagelijks hun eigen pad lopen en hier ook bewust iedere dag die zij beleven, voor gaan, kiezen. Wat de ander ook van hen zegt of denkt, dit raakt hen, het in wezen zijn niet, wanneer je altijd jezelf bent, niets te verliezen.

Dat het jezelf zijn, je tijd, ruimte en plaats biedt, jouw dromen te verwezenlijken, om deze waar te kunnen en mogen maken. Zegt veel over jou, zo niet alles, doordat jij er werkelijk zelf op let, je jezelf corrigeert en controleert, nooit de ander te raken.

De ander te raken, door hem of haar bewust pijn te doen, een naar gevoel te geven of eigenlijk het nare gevoel te bezorgen. Wanneer je dat in de zin hebt, dit je bedoeling is, om iemand bewust pijn te doen, zul jij dit bezuren, vandaag of morgen.

Want alles wat je als mens met de ander deelt, door dit aan de ander als oordeelvellend iets te zeggen, dit zo te verkondigen. Zal met name z'n uitwerking op jou hebben, jij ondervindt er de hinder van, spreek daarom zachte woorden, niet zondigen.

Woorden hebben allemaal een bepaalde uitwerking, kunnen daardoor bij de ander vaker dan je denkt hard binnenkomen. Zou jouw intentie gebaseerd zijn op liefde, komt het vanuit je hart, dan is het zeker goed, kun je deze zeggen, zelfs dromen.

Dromen ja, doordat je vanuit goede bedoelingen, op gewenste toonhoogte praat, woorden op de juiste frequentie uitspreekt. Het trillingsniveau staat op gelijke hoogte, het verhaal en de les die daarbij hoort komt binnen, alsof je niet praat, preekt.

Een preek, gehouden door iemand die predikt, voelt voor velen als belerend, geeft al snel de zogenaamde gelijke toon. Dat het belerende deel, juist van belang is, dit zo geen enkel moment bedoeld is, enkel de ander te onderwijzen, gewoon.

Te onderwijzen, de les te leren, te vertellen wat werkelijk goed is of juist het tegenovergestelde ervan het wezenlijk kwaad.

Daarvan is nog steeds niet ieder mens doordrongen, omdat we erop zijn gaan vertrouwen, is het voor jou ook al te laat?

Is het te laat, ben ik te laat, wil je als mens, als broer of zus, de persoon die ik als mijn gelijke zie, zelf nog ondervinden? Of kies jij in dit leven het alom bekende pad, dat wat je ouders en grootouders, familie of vrienden lopen, jouw beminden?

Jouw beminden, jouw dierbaren, de personen die al een leven geleefd hebben, waardoor jij nu gekomen bent op deze plek. Wanneer je je erin kunt vinden, je wezenlijk gelukkig bent, gezond en wel, dan zul je het juist doen, ben je zeker niet gek.

Gek, de letters heb ik al eerder stuk voor stuk uitgelegd, heb ik al eerder genoemd in een eerder boek, nieuwsbrief of blog. Voor wie dit zich herinnert, voor wie dit nog weet, die zal er zeker bewust van zijn dat het leven wordt geleefd, geen smog.

Smog, lichte nevel of beneveld zijn, onder invloed van, heeft wanneer je dit zo vandaag bekijkt verschillende betekenissen. Natuurlijk kun je als mens pech hebben, al op een verkeerde plek zijn, ieder mens kan zich per slot van rekening vergissen.

Een vergissing is menselijk en het menszijn is in staat om dit ook openlijk toe te durven geven aan iedereen die dit zo wil. Dit wil zien, wil horen, wil begrijpen, want dat is wat je doet, op het moment waarop je kijkt, met of zonder een roze bril.

De roze bril die ervoor zorgt dat de druk op je ogen stopt, wat helpt, alle aanwezige chemisch vuil en stofdeeltjes buitensluit. Geen extra voorzorg of nazorg, gewoon dagelijks Joh 3:16 water drinken, gebruiken om alles te reinigen, daarbij fruit.

Fruit als start van de dag, waarin alle benodigde vitamines, een bijdrage leveren aan een betere inwendige gezondheid. Natuurlijk kan ik dit onmogelijk voor de ander bepalen, wil ik dit zeker nooit opleggen, dit is Geheel Eigen Keuze, jouw tijd.

De tijd die je hebt als mens, om jouw leven op de volwaardige wijze te leven, die jij voorafgaand aan je geboorte hebt gezien. Daarbij mag je samenzijn met iedereen die jij liefhebt, daarbij ook vrij laat, vrij om het eigen leven te leiden bovenal en dien.

Ja, bovenal en bovendien, omdat ook het leven van de ander net zo kostbaar en waardig mag zijn als jouw gelukkig leven. Dat dit mag en kan zijn, daar heeft God ooit in het verleden, de prijs voor betaald, Jezus, dankzij hem zijn we al vergeven.

God als de vader van Jezus en alle andere kinderen om ons heen, evenal de dieren, ieder met eigen normen en waarden. De persoon, personen, landen, organisaties of in wezen mens die de wereld leidt, er ander over denkt, zo mag aanvaarden.

Mogen aanvaarden, dat alles wat het in-ent-en of in end and, the next generation, hetzelfde pad laat gaan, nu klaar is stopt. Er is al te lang gelogen over dat wat de oorzaak van de dood is, evenals waartegen willens en wetens, toch wordt geschopt.

Al vanaf het moment waarop ik als kind, met mijn grote zus in het ziekenhuis verbleef, heb ik de dood in de ogen gezien. Alle daaropvolgende keren, ben ik zeker geholpen door de mensen met de juiste intenties, medisch wonder bovendien.

Keel en neusamandelen, oogoperatie, arm, schouder, rug en nog heel wat andere pogingen om mij te kunnen genezen.

Wat daarbij nooit verteld is, ik wel wist, dat het herstellen van medicatie, de operatie, me meer heeft gekost dan alle vrezes.

Alle vrees, angst, die ik wezenlijk nooit heb gehad, doordat ik vertrouwde op dat wat er komen ging, dus goed voor mij was. Ik heb me net zo gedragen als andere mensen, was allerm minst smart, noch 't allerslimste kind, meisje van de school of klas.

Door het stap voor stap zelf te ontdekken, door het te ervaren, 't me herinneren, mocht ik mede dankzij mijn zus ook weten. Dat de doktoren van alles uit de kast hebben moeten halen om mij in leven en onder narcose te houden, alle allergische reacties, op dat wat onnatuurlijk was, heb ik altijd geweten.

Met dank aan mijn twee vaders, de geëigende en biologische, evenals de derde, God, m'n moeder en Jezus, heb gezwezen. Gezwegen als het graf, daar waar veel mensen hun geheimen in mee nemen, omdat zij dit zelf ervaren als een ware zegen.

De vraag is echter, is het een zegen, wanneer je dit voor jezelf houdt, zonder te weten, dat je je verdrietig voelt, bent in leven. Wanneer je de details achterwege laat, mag je gerust delen, is dit zeker geen last, is het vrije energie, die je door mag geven.

Door mag delen, door je kind vanaf dag één mee te geven dat alle energie voor hem of haar is, ongeacht hoe jij je dan voelt. Ieder het recht op een eigen leven heeft en genetisch bepaald een fabel is, evenals alles wat nu zo goed lijkt te zijn, bedoeld.

Bedoeld of met als doel om de mens om de tuin te leiden en dit voor eeuwig zo te laten voortduren, door dit te laten zijn. ik ben er werkelijk klaar mee, heb het lang genoeg gevoeld,

wil ieder mens de kans geven, te mogen leven zonder pijn.

Pijn die in wezen niets meer of minder is, dan dat wat je jezelf aandoet, bovenop dat wat nu als bescherming wordt verkocht. De wereld is een speeltuin, mag weer als zodanig gelden, dan kunnen we allemaal samen leven en delen, niet meer bekocht.

Al jaren weet ik dit, het delen ervan is nog weleens lastig en willen mensen, die druk zijn met moeten en doen, niet horen. Maar lieve mensen, denk je nu echt dat alleen de koning en koningin of zij die geld hebben, voor het geluk zijn geboren?

Natuurlijk niet, onder geen beding, geen enkele voorwaarde. God heeft de wereld voor iedereen die en alles wat leeft maar ook in leven is geschapen, zowel in de hemel als op de aarde.

Dit is mijn deel, dit mag ik delen met iedereen die ook weer het leven wenst te leven, wat voor hem of haar in persoon uit liefde is gecreëerd, in wezen onvoorwaardelijk is weggelegd. En elk mens, iedereen die hiertegen in verweer gaat, die zal dit voor zichzelf mogen vertalen, in begrijpende woorden te verwerken, vanuit liefde, zonder haat, begrijpend uitgelegd.

Ik kan er met geen mogelijkheid meer omheen, moet het zelfs in wezen, daarbij voor de mensen die al heengegaan zijn, die dit voor ons allen hebben gedaan, wil niet meer teleurstellen. Dankbaar voor het blijvend contact, de tijd die zij mij vanuit liefde hebben gegeven, als mens, het kind, de dochter, de zus, daarbij tante van, ik mag, kan onmogelijk nog eens uitstellen.

We mogen weer nemen en geven, delen met een ieder die wil. Ik kan er niet langer omheen, want we zijn allemaal de spil.

Ieder mens is van waarde, God heeft ons als zijn gelijke gemaakt. We zijn allereerst en bovenal mens, ongeachte onze politieke, religieuze of sexuele voorkeur. Dat dit er in geen geval, in geen enkele situatie en of geen enkele omstandigheid toe bijdraagt of er wat maar ook toe levert, wat het vervolg zal zijn, is wat weer duidelijk mag wezen. Duidelijk mag wezen en duidelijk zal zijn in deze kwestie, omdat dit onder geen beding van toepassing is. Doordat de mens in wezen is, mede dankzij Jezus, weer zichzelf is en daardoor heel en volledig in leven zal kunnen en mogen zijn. Omdat Jezus, evenals God, onder geen enkel beding, onder geen enkele voorwaarde wist, had kunnen dromen, waar de mens, de mens die geld boven leven stelt, toe in staat zou zijn. Omdat Jezus, evenals God, op geen enkele wijze wist, had kunnen dromen, dat de mens die allesbehalve gedreven wordt door geld, maar wel door macht en middelen, zich daar ook door zou laten leiden. Doordat zij uit pure liefde handelde, in onvoorwaardelijke liefde leefde, geen berekening.

Omdat Jezus, evenals God, in wezen geen vergelijking is en Jezus, evenals God geen vergelijking zal kunnen zijn. Omdat Jezus en God, ieder zichzelf zijn en volledig zichzelf zijn. Zij hebben er daarbij in wezen vanuit goedheid altijd voor gekozen om de ander op geen enkele wijze te willen beïnvloeden. Door de ander te beïnvloeden, zouden zij het eigen gekozen leven, in het geval van de mens als individu, het zelf gekozen leven en de eigen gekozen uniciteit en eigenheid afnemen. Dat alleen de mens, de levende energie, die zich laat leiden, door geld, macht en of middelen dit doet, is in de wereld, in het leven wat we nu leven duidelijk zichtbaar. Dusdanig zichtbaar, dat de persoon die, deze persoon, de mens en alles waarmee hij of zij op tijd en wijze mee in verbinding staat, daar iedere dag opnieuw mee geconfronteerd wordt, is een vast gegeven, “nieuwe leefregel”.

De leefregel die nu door geld, macht en middelen de ware voortbrengers zijn van het “liefdeloos in leven zijn”. Zelfs wanneer dat wat je ziet, wat getoond wordt en dat wat als mooi, vooral de moeite waard om dit te bereiken, gepromoot is en nog wordt, dit nooit zal kunnen en mogen zijn, want dan nog zal dit ertoe leiden, dat de mens, die zich erdoor laat leiden liefdeloos in leven is. Zal dat wat ontstaan is en z’n oorsprong vindt in dat wat geld, macht en middelen, mogelijk maakt en ogenschijnlijk de mogelijkheid biedt om het leven te leiden, nog steeds een schijnvertoning zijn. Een schijnvertoning en exact wat er gebeurt wanneer de mens, de mens in wezen zich laat leiden door angst, pijn en verdriet. Ja, dat is wat er gebeurt wanneer de mens het leven van de ander, ieder ander en alles wat anders is, alles wat op een andere wijze in het leven staat wil veranderen, wil verbeteren. Omdat bij deze mensen, iets anders speelt, Het Verdriet en of de Pijn, door het gemis in of uit het verleden de boventoon voert, leidt. Dat zij daardoor het gevoel hebben dat ze de ander helpen, de ander helpen door hem of haar de zorg uit handen te nemen, de zorgen uit handen te nemen, waardoor zijn of haar situatie gewijzigd kan worden lijkt natuurlijk een mooi en nobel streven. Een streven, wat in wezen op geen enkele wijze uit de mens voortkomt maar uit de behoefte die geen behoefte is, de noodzaak waarbij nood de zaak is geworden, nood de reden is geworden, die veroorzaakt door geld, door alles waar geld uit voortkomt in scene is gezet.

In scene is gezet, doordat geld in wezen het zijn vertroebeld heeft, geld in wezen het zijn in de tang heeft, geld in wezen de reden is, waardoor de situatie van de persoon op geen enkele wijze zal wijzigen tenzij, de mens die zijn of haar eigen situatie weer begrijpt het voortouw neemt. Die het totaal snapt en dit naar ieders wens invult, invulling geeft, door dit, “te wijzigen”.

Wijzigen door van wij naar zij naar zich te gaan, door vanuit zichzelf te delen, dat te delen wat je weet, waardoor je je leven echt invulling geeft. Je je leven invult en daarbij tevens het leven van ieder mens invulling kunt en mag geven, zonder daarbij de regie, zonder dat wat wezenlijk door de persoon zelf geregisseerd mag en kan worden, in zijn of haar plaats over te nemen. Doen wat de mens een kans geeft, de kans geeft om het eigen leven te leiden die dit vervolgens zelf invult. Hoe mooi mag het zijn, dat dit door jou, als onafhankelijk, eerlijk en oprecht persoon mogelijk is? Waardoor jij ieder mens zelf(s) invulling geeft. Want het invulling geven aan het leven, geeft je leven een reden, het invulling geven aan je leven, wijzigt de situatie, het invulling geven aan dat wat in het algemeen belang is en dient, zal ervoor zorgen dat alles wat het algemeen belang vooropstelt, voorgoed zal kunnen en mogen wijzigen. Dit zal ervoor zorgen, dat dit voorgoed wijzigt. Je dan de ander, ieder ander en alles wat anders is en dit op voorhand, door z'n of haar achtergrond, door zijn of haar persoonlijke of zelfs familiegeschiedenis heeft laten bepalen, bepaald heeft en of zelf(s) nog zal bepalen, de keuze geeft het te laten, te laten zijn.

Zelf(s) is natuurlijk zelf en samen, doordat de persoon zelf, in de eerste plaats, in de eerste instantie, zijn of haar toestemming geeft, heeft gegeven, zijn of haar stem uit handen geeft, heeft gegeven, het lot in de handen van de ander heeft gelegd. Er zo zelfs voor gekozen heeft het lot in de ander van de ander te leggen. Van de ander ja, die anders is, die in wezen gelijk, maar daarbij volledig zichzelf is, wanneer hij of zij ervoor kiest om zijn of haar leven volledig te leven. Door zijn of haar leven volledig te zijn, te zijn met dat wat God en Jezus hem of haar gegeven heeft, het talent en het vermogen, de natuurlijke, macht, middelen, mogelijkheden, die hem of haar toebehoren.

Wanneer deel je wezenlijk?

Wanneer deel je wezenlijk, de vraag die velen zichzelf mogen stellen, die velen zichzelf kunnen stellen, de vraag blijft hoe? Vergelijk je jezelf met de ander, met ieder ander of alles wat anders is, excuseer mij, vind je het erg dat ik niet meedoe?

Of moet ik ondanks alles wat ik weet, mezelf en iedereen die het recht heeft om te leven, nog langer blijven verloochenen? En natuurlijk is er geen woord wat hierop rijmt, hoe zou het ook mogelijk zijn, tenzij de geleerden echt konden goochelen.

Goochelen of toveren, dat wat alleen de mens kan en de mens doet die het beste met de persoon die hij voor zich heeft, mag. Voor ieder ander, die dit doet, zal het zo nu en dan, best wel eens gemakkelijk kunnen zijn, wordt dit ook gebruikt, gelach.

Want we lachen iedere dag, we maken ook heel veel mensen belachelijk, die allemaal volgens eer en geweten in leven zijn. Wat maakt ons, jij of de persoon die de lachers op zijn hand heeft zo vele malen beter, zo vele malen slimmer, toch de pijn.

De pijn die je gebruikt om de ander in de spotlights te zetten, deze er zelfs te plaatsen, door dat wat jij over de ander zegt. Onthoud daarbij alsjeblieft dan ook dat hiervoor geldt, dat je op je boterham krijgt wat je de ander aandoet, goed of slecht.

De keuze is wederom aan jou, de persoon die dan wel geen wapen in de hand heeft, maar het oordeel op eigen wijze velt. Ook jij zal je mogen verantwoorden, in dit leven of houdt het voor jou op, ik heb geen oordeel, mijn dagen worden geteld.

Ik tel mijn dagen en mijn zegeningen, deel ze ook zelfs met iedereen die het weten wil, er zelf uit vrije wil oor voor heeft. Omdat ik iedereen die en alles wat leeft liefheb, dit mij de kracht, de macht, de mogelijkheden en de middelen geeft.

De kracht, de macht, de mogelijkheden en de middelen die al 8 jaren toereikend zijn, zelfs toen ik dit nog niet allemaal wist. Mam, Dank U Wel, voor het vertrouwen dat U in mij stelde en ook Ma, mijn schoonmoeder, die wist het zo zeker, beslist.

Wanneer ik haar belde en mijn verhalen met haar deelde, de gedichten voordroeg die ik heb mogen maken, zelf schrijven. Zij ze altijd dat ze op mij vertrouwdde, de schat, het lieve mens, de vrouw die zoveel pijn heeft doorstaan, zelf niet kon blijven.

Wanneer ik het voor het zeggen zou hebben, dan wens ik dat zij samen met mijn moeder en schoonvader alle dagen deelt. Net als zij kunnen wij, jij, ik, iedereen die en alles wat leeft, in leven is, van elkaar leren, je openstellen, liefde onverdeeld.

Want alleen onverdeelde liefde zal evenals onverdeelde pure aandacht, dat teweegbrengen wat geen mens tegen kan gaan. Omdat Gods wil, verankerd in de mensen ligt, deze door de juiste liefde gevoed, met iedereen verbonden is, voortbestaan.

Het voortbestaan van de mensheid, iedereen die in het leven zijn of haar rol mag hebben en daarbij ook altijd zal houden. De overeenkomst op het hart geschreven, eveneens in de ziel vereeuwigd, zonder burgerlijke stand, alsof we allen trouwden.

We getrouwd zijn met God, toen de kerk nog niet bestond. Door hem gevoed met woorden, liefdevol, onze eigen mond.

Een mond die alleen wanneer daarmee de juiste klank wordt voortgebracht, de weg naar het hart, weer weet te bereiken. En nooit om er geld aan te verdienen, nooit om er op enige wijze, uit eigen belang beter van te willen worden, verrijken.

Het verrijken ligt op een dieper niveau, een hoger niveau, het platform voor de wereld, zoals deze ooit eens bedoeld zou zijn. De wereld waarin alle mensen, dieren samen mogen spelen, daarbij ook eeuwig blijven leven, een droom, lijkt dat je fijn?

Ja fijn, omdat iedereen erbij gebaat is en er werkelijk geen mens, dier of wat maar ook is, wat ergens onder zal lijden. Het nog langer uitstellen, voelt voor mij werkelijk niet goed, ik heb de kans, krijg deze vanuit liefde, hier, nu, goede tijden.

De tijd is er rijp voor, de mensen mogen hun ware zelf, dat wat zij in wezen zijn weer gaan leren kennen of herkennen. Het weer herinneren waarom ze dit leven zijn aangegaan, het leven leven, alle mogelijke tijd, wezenlijk doen, ontwennen.

Want het leven leven is net als dat wat je meekrijgt wanneer je leert fietsen, eerst met zijwieltjes, dan zonder, zelf groeien. Iedere dag waarop je doet wat je kunt, wat je leuk vindt, ook nog nuttig is, vergelijken is onmogelijk, als de bloem bloeien.

Bloeien of opbloeien wanneer je je leven laat leiden door het aangeleerde en alles waarmee de mens wordt geconfronteerd. Dan zul je deze keer werkelijk de les leren die je zo mag leren, mag onthouden en zal deze je kennis brengen, nooit verkeerd.

De kennis en de wijsheid, die deel van je wordt, mag wezen. Alsof je het leven leert, het leven leeft, de beschrijving lezen.

Maar wie is er nog zeker van dat de beschrijving klopt, dat de beschrijving inderdaad waar is? Wie is daar nog zeker van, wie is er nog zeker van het feit dat deze persoon inderdaad zichzelf is en dit altijd een overal zal zijn? Wie is er nog zeker van het feit dat de mens de tijd heeft genomen om alle afwegingen te maken? Door alle voors en tegens tegenover elkaar te zetten en onder de juiste voorwaarden of in wezen condities, af te wegen. Want dat afwegingen en condities in wezen overwegingen zijn, afwegingen en condities alleen overwegingen zullen kunnen en mogen zijn, is dat wat bij velen nog in geen enkel geval bekend is. Zelfs onbekend is, doordat de tijd volledig ontbreekt, de mens pas in staat is om te gaan leven wanneer hij of zij vrij is.

Ja, de tijd om als vrij mens te leven, te kunnen en mogen leven om dat te doen wat wezenlijk van belang is, van het grootste belang, voor de algehele conditie van de mens, de algehele conditie van de mens in en over het algemeen. Doordat alleen dit het Algemeen Belang is en naast Algemeen Belang ook dat is wat ervoor zorgt, dat iedereen die en alles wat leeft en het leven heeft, hier op eigen initiatief, op eigen kracht en op zijn of haar eigen tijd mee start. Start, wanneer hij of zij eraan toe is, wanneer hij of zij er klaar voor is, omdat het ergens klaar voor zijn, ervoor zorgt dat je jezelf ook werkelijk aanpakt en dat doet wat voor jou van levensbelang is. En wat voor jou van levensbelang is, is dat wat je mag delen. Is dat wat je altijd zal kunnen en mogen delen, omdat het jouw leven letterlijk gered heeft en dit ervoor gezorgd heeft, dat alles wat ooit verdriet en pijn heeft opgeleverd, op een dusdanige wijze verantwoord zal worden, jij de antwoorden ervan zelf vindt en krijgt, zodat je het zelf weer een plaats kan geven. Het een plaats kunt geven, die daarvoor ingericht is, die daarvoor gemaakt is en waar jij vervolgens de lesstof van kunt gebruiken, in je verdere leven.

Want het verdriet en de pijn de boventoon laten voeren, heeft er helaas toe geleid, dat alles waar we als mens bang voor zijn, alles waar we als mens angst voor hebben, alles waarvan we weten dat het ons geen goed doet, waarheid geworden is.

Zelfs de waarheid geworden is, voor velen die zich blindelings naar de afgrond, zich blindelings en daarbij ook onwetend naar hun einde hebben laten leiden, door lijdzaam en volgzaam te zijn. Door lijdzaam en volgzaam te zijn en door er vanuit te gaan dat dit de weg is. De weg is, die zij of in wezen de mens in en over het algemeen, maar ook de mens in het bijzonder, zou moeten afleggen. Omdat alles er in het leven wat zij geleefd hebben, alles wat zij in het leven geleerd hebben en alles wat het leven hen geboden heeft, hiertoe de mogelijkheid gaf, geboden heeft. De mogelijkheid, verzorgd en aangeleverd door “de gemakmaatschappij”, die in Nederland dankzij de verzorgingsstaat, dankzij dat wat “verre gaande zorg inhoudt”, zijn oorsprong heeft gevonden. Sterker nog, waardoor ons kleine landje, het land van de diversiteit, maar ook de molens, de klompen, de tulpen, kaas, stroopwafels en het voornemens “legaliseren van prostitutie” en inmiddels sinds jaar en dag “gedoogde maar nog steeds niet volledig gelegaliseerde drugsbeleid”, de koploper is geworden, van alles wat het verval in werking heeft gesteld. Het land wat in de ogen van velen het ware Utopia is, terwijl ze geen idee heeft waarover ze praten, of spreken. Het land wat zo mooi lijkt, maar waar ieder mens, iedere persoon zijn of haar eigen verhaal heeft. Ieder huis zijn kruisje heeft. Een kruisje zonder gelovig of juist door gelovig te zijn. Het geloof van de ouders, van zijn of haar ouders te hebben aangenomen door “troonopvolging”, zonder wezenlijk de koning of koningin te zijn. Het geloof en de kennisdeling over heeft genomen, wat allesbehalve geloof en kennis is.

Wat valt jou ten deel?

Wat valt jou ten deel en in mijn geval, wat valt mij ten deel? Ja, wat is mij ten deel gevallen, wat heb ik al gekregen, eraan overgehouden, dat mijn ouders, hun kennis en geloof met mij hebben gedeeld, dit hebben overgedragen, niets of alles, veel!

Zeker veel, omdat ik van zowel mijn vader als mijn moeder heb mogen leren, dat hard werken en doorgaan de regel is. De eerste 40 jaar van mijn leven heb ik me er ook voor 100% op gestort, er alles aan gedaan om zo te leven, geschiedenis.

In wezen geschiedenis ja, omdat ik in 2007 het gedicht “Een nieuw begin”, schreef, voor een lieve vriendin die ik toen zag. Een vriendin, die mij liet zien, dat je als mens wanneer je zelf ergens in gelooft, dit ook zo zult krijgen, liefst met een lach.

En ja, dat geldt voor haar, dat geldt voor iedereen die dat doet wat onder de juiste voorwaarden is geregeld en wordt gedaan. Voor mij gold dat duidelijk niet, ik kreeg mijn ontslag en ook dat waar zij mij bij wilde betrekken, is gestopt, niet mijn baan.

Niet mijn baan en of dat wat bij mij paste, dat wat mij goed lag of mij wezenlijk en werkelijk de voldoening zou brengen. Ik ben geen verkoper, ik ben geen mens die ergens aan wil verdienen, wel bruggenbouwer, netwerker en vredebrenger.

Toen ik op een eerder moment brieven schreef naar diverse instanties, bedrijven, De Overheid en De Verenigde Naties. Had ik het al bij het rechte eind, wist ik vanuit mijn hart hoe de wereld functioneerde, liet me nog leiden door frustraties.

De frustraties, die mij door alles wat er met de mensen die mij lief waren gebeurde, inclusief alle dieren en moeder natuur. Tijdens één van mijn waarzeg/deelsessies op kantoor aan een collega vertelde, dat ze toen last had van brandend maagzuur.

En natuurlijk klopte dit, ik wist als geen ander hoe iemand zich voelde en waar hij of zij last van ondervond en ook had. Dat velen mij daarom juist bezocht hebben, ik hen hierbij en hiermee heb mogen helpen, nooit zonder dat ik daarvoor bad.

Ja, bad, omdat ik altijd God om hulp vroeg uit Jezusnaam en antwoorden mocht geven, die ik dan in mijn lichaam voelde. Waardoor ik het op de perfecte wijze heb mogen zeggen, door de oorzaak te benoemen, 't hen geruststelde, wat ik bedoelde.

De bedoeling, geruststellen, de rust geven die zij ondanks dat waar zij mee rondliepen, werkelijk nodig hadden, nodig was. De één luisterde er ook werkelijk naar, hoorde de woorden die ik sprak en deed dat wat vervolgens lukte, ik in mijn sas.

Natuurlijk was ik in mijn sas, wanneer deze persoon het op eigen kracht tot een goed einde wist te brengen, dit ook deed. Verdrietig wanneer ik helaas moest constateren dat er daarbij ook de mens was die niet meer doorkon in leven en overleed.

En toch nog overleed, door in leven de hulp die geboden werd in 't regulier circuit zonder meer te accepteren, uiterste nood. Terwijl ze zelf wisten, dat het einde in zicht was, doordat ze al zo moe waren van het strijden, de energie die ik kreeg en heb mogen doorgeven, geen beterschap, dan wel verlichting bood.

Ik heb regelmatig gehuild, ook verdriet gehad voor hen allen.

Het voelde of ik een deel van mezelf verloor, abrupt ontvallen.

Ontvallen ja, omdat ik nooit met de ander heb gedeeld, dat zijn of haar einde in zicht was, het oordeel niet aan mij was. Dat ik daarover nooit getwijfeld heb, ik daar op geen enkel moment over gesproken heb, dat was in wezen mijn kompas.

Mijn kompas, ook mijn bescherming, op het moment dat ik bij iemand wel het einde voelde naderen, dit aan zag komen. Deelde ik het soms met mijn moeder of met Ulrich, omdat het dan iemand betrof die mijn hulp niet vroeg, bestemd dromen.

De persoon vroeg onbewust wel hulp, wilde deze ook zeker in het leven om nog langer bij hun dierbaren te kunnen wezen. Moest ik hen er dan op aanspreken, hen ermee confronteren, dat voelde voor mij als iemand ongevraagd, de levensles lezen.

Alleen wanneer ik dicht naast deze persoon leef of de mens waarmee zij in verbinding stonden, mij dierbaar was of is. Dan maakte ik nog weleens een uitzondering, kon of mocht ik ze wat handvatten bieden, als ik dit ook wilde, want ik beslis.

Beslis of ik me laat gebruiken, wat in het verleden nog al eens tot misbruik heeft geleid, dit mij mijn eigen energie kostte. Omdat er altijd wel mensen waren die ergens hinder of last van hadden, er graag vanaf wilde, ongeacht wie het oploste.

Natuurlijk is het logisch, wil geen mens pijn hebben, pijn voelen, pijn accepteren, als iets wat zij zelf hebben gedaan. Maar lieve mensen, ik weet inmiddels door alles wat ik ook mezelf heb opgelegd, opgedrongen, "vrijwillig", onder lichte drang van....., ik ben zelf verantwoordelijk voor mijn bestaan.

Ja, ik ben verantwoordelijk voor mijn leven, voor mijn bestaan. En net als ieder ander, heb ik, als liefdevol mens, in een wat mindere periode, toch dingen gedaan die totaal niet juist bleken te zijn. Dingen, die op geen enkele wijze goed te praten waren, laat staan dat de woorden die daar nu nog aan besteed zouden worden, op enige wijze zinvol blijken of nu nog zinvol zouden zijn. Ik heb mijn excuses daarvoor aangeboden. De personen die ik onbewust of in die tijd zelfs bewust pijn heb gedaan, om vergeving gevraagd, mijn spijt betuigd, ook aan God, omdat ik weet dat hij altijd bewust is, weet wat ik heb gedaan. Dat ook dit voor mij in wezen een pijnlijk proces was, dat kan en heb ik met de betrokkenen gedeeld. Door het op te biechten, de details zijn daarbij minder van belang, het is gebeurd, verleden tijd.

Verleden tijd, klaar. Want evenals met vele mensen die vanuit het geloof of hun eigen verleden, nog met spijt, boosheid en of verdriet rondlopen, terwijl zij diep van binnen weten dat deze emoties, de ware boosdoeners zijn. De boosdoeners die hen door het gebruik van een stimulerend of kalmerende middelen helpen de dag door te komen, als troost, waar de ander de kerk weer voor gebruikt. Ja, de kerk, hun geloof of in iets waarin zij troost vinden, troost voor wat er mis is gegaan of nog steeds mis gaat in hun leven. Het leven waar God noch gebod, mens noch dier of de natuur wat we in wezen zijn, bij gespaard is gebleven. Dit er zelf(s) toe geleid heeft, dat de mens, dier en alles wat leeft in de ontbindende staat verkeert. Dat dit op geen enkele wijze was wat God voor ogen had, wat Jezus voor ogen had en wat ieder liefhebbend en zorgzaam familielid voor ogen heeft of zal hebben, mag duidelijk zijn. Evenals het verval, wat God door het instellen van de 10 geboden en Jezus door het op ons hart schrijven van dezelfde 10 geboden, wilde stoppen.

Wilde stoppen door dit te willen voorkomen. Maar dat juist door het willen voorkomen van het verval, het verval gegroeid is, de intentie daarbij totaal teniet is gedaan, dit nu zichtbaar is, wijst “onze” dagelijkse confrontatie uit. Wijst dat waar velen van ons vrijwel dagelijks mee geconfronteerd worden uit. Op een zodanig wijze zelf(s), dat we er op een “al doende wijze” mee geconfronteerd blijven worden, waardoor het er alle schijn van heeft dat er geen ontkomen meer aan lijkt. Doordat geld als bindmiddel dient en alles verbonden lijkt door geld. Waardoor alles nu met geld vergoelijkt wordt. Geld, “belastingparadijs”?

De hemel op aarde in Nederland en alle landen ter wereld waar de mensen “boter op hun hoofd hebben”? Dit is in wezen op geen enkele wijze verantwoord zijn. Dat “we”, op geen enkele wijze verantwoord bezig zijn wanneer geld ons leven leidt, we ons leven blijvend laten leiden door geld, is dat wat nu weer duidelijk mag zijn. Geld en alles wat eruit voortvloeit, wat ervoor gedaan en of gelaten moet worden, ons leven op een dusdanige wijze verstoord heeft, dat het in liefde, geluk en gezondheid leven in wezen alleen haalbaar is voor hen die denken dat geld alles is. Geld alles is, wat het leven leidt, maar dat geld iets is wat nooit in tijd te meten is, wat in de wereld die God geschapen heeft, nooit in tijd gemeten zal kunnen en mogen worden, is wat ieder mens weer mag weten. Omdat geld niet opweegt tegen de tijd die de mens krijgt, die de mens van God persoonlijk gekregen heeft, om te ervaren en beleven, te ontdekken, uit te vinden en te onderzoeken waarom hij of zij het leven leeft wat voor hem of haar bestemd is. Daardoor zelfs op geen enkele wijze verantwoord kan zijn, wanneer het ten koste gaat van een mensenleven of alles wat leeft over het algemeen, het leven, in z'n of alle totaliteit. Alles wat leeft in zijn totaliteit, omdat dit werkelijk in het Algemeen Belang is.

Hoe deel jij jouw leven in?

Hoe deel jij jouw leven in, is een vraag die ik zelden van iets of iemand heb gehoord, doordat bijna niemand deze stelt? Ik deel het antwoord graag met iedereen die en alles wat dit weten wil, doe dat wat mogelijk is, mijn dagen zijn geteld.

De dag die bij mij start op het moment waarop de zon opkomt. Waardoor ik wakker word, blijf tot het moment waarop vele vogels fluiten, de zon ondergaat, deze in zee verdwijnt, bromt.

Bromt of sist, een vergelijk wat bij me opkomt, wanneer je iets warms/vurigs onder de kraan houdt, zon in de zee ziet zakken. Of het zo is, dat kan ik niet beamen, de afstand is te groot om het werkelijk te kunnen horen, zien of in wezen op te pakken?

Met een raket die in een baan om de aarde schiet, zoekende naar, mooie beelden, daardoor voor een ieder goed te bezien. Want de meeste mensen, een groot deel ervan zal in elk geval begrijpen dat het dat is wat de natuur biedt, gratis bovendien.

Ja bovendien, de zon en de maan hebben beide hun functie en staan bovenaan de hemel om ons licht te kunnen geven. Zonder deze hemellichamen zou de aarde volledig ingericht zijn met de grootst mogelijke onzin, of is dit al zo, het leven?

Is dat wat zinnig is niet aan ieder mens zelf om te bepalen? Want ook net als jij en ik zal iedereen dit zelf mogen betalen.

Net als jij en ik betaalt ieder mens de prijs voor het leven wat hij of zij leeft, het leven wat hij of zij leeft, daardoor leidt.

Ik deel dat wat ik doe, dat wat ik kan en dat wat ik mag, met iedereen die er de behoefte toe voelt, wil weten, in eigen tijd.

Mijn eigen tijd, is gevuld, met het doen van dingen waar ik me goed bij voel, waaraan ik op het moment, prioriteit geef. En omdat ik alleen voor mezelf kan oordelen, voor mezelf mag oordelen, kan ik voor nu zeggen, dat waar ik voor leef.

Want waar ik voor leef, is voor mijn leven en de mensen die in mijn leven allemaal een plaats of plekje hebben, verdienen. Ik stel geen eisen, geen voorwaarden op persoonlijk vlak, wel voor de mensen die mijn hulp willen, vragen, onvoorzien(en).

Mensen die iets van mij vragen, waar ik iets voor moet doen. Daar wil ik zeker tijd aan besteden, daar wil ik best tijd voor vrij maken, dit hoort er ook bij uit liefde, met goed fatsoen.

Goed fatsoen of dat wat in wezen zo behoort te gaan, gepast is, de welvoeglijkheid vorm, door eerbaarheid, deugdzaam. Wanneer ik het vermogen heb, in de gelegenheid ben, ertoe in staat, zal ik er ook voor alle mensen zijn, met zorg, achtzaam.

Want onachtzaamheid, is iets wat je overkomt, op het moment waarop je uit nonchalance, nalatigheid, onoplettend wordt. Dat ik daarvoor pas, ik me dan steeds minder kan geven, laat staan mee er dan mee verbinden, zorgt ervoor dat ik op mezelf let, mijn eigen waarden in acht nemend, zo nu en dan kort.

Kort, doordat ik heel duidelijk mijn grenzen aangeef, waar ik vroeger de mensen die op mijn pad kwamen de vrije hand gaf. Alle vingers, zonder aan mezelf te denken, door levenslessen nu eindelijk geleerd, het leven leven, met energie zonder straf.

De straf, de pijn en het gevoel wat je overhoudt, wanneer je als mens de ander jouw leven en tijd in laat vullen of delen. Zodat de ander, vele anderen, zo niet ieder ander jou zegt wat je in je leven moet doen, jouw leven ja, alleen nog meespelen.

Ik heb het heel lang gedaan, ik heb een groot deel van mijn leven door alles en iedereen in laten vullen en laten regelen. Dat mijn levensoverkomst, dat wat ik in wezen ben, mijn ziel toen in gevaar kwam, daar waak ik wel voor, 't nu verzegelen.

Ik leef in het moment, met de dag en laat me door geen enkel mens, mijn familie inbegrepen, sturen of anderzijds leiden. Dat zij en mijn vrienden, me nog net zo lief zijn als toen ik dit nog wel deed, zal de één accepteren, de ander zelfs verblijden.

Want in wezen, geef ik de ander eveneens een vrijkaart om op geen enkele wijze iets verplicht te doen, eigen regels te stellen. Wanneer we elkaar zo nu en dan eens zien, elkaar werkelijk nodig hebben, dan zijn we er, altijd, je hoeft maar te bellen.

Een belletje, een telefoontje of gewoon even een berichtje om eens af te spreken, zonder meteen een vaste datum te prikken. Buiten de verjaardagen, de jubilea, de bijzondere dagen, waar velen hun voorkeur aan geven, kijken we of het zal schikken.

Schikken, een mooi woord voor iets in orde brengen, passen, dus ook, je gedragen naar de dan geldende omstandigheden. Hoe hebben we ons zo vast kunnen leggen, hoe is dit gebeurd, wie heeft dit geregeld, een afspraak gemaakt in het verleden.

Je maakt een afspraak op een eerder moment en leeft in de tussenliggende tijd naar de datum toe, waarop deze staat.

Wie een geregeld leven heeft, zal dit als prettig en plezierig ervaren, want dat geeft zekerheid, je weet dit, vroeg of laat.

Ik wil iedere dag nemen zoals deze komt en bepaal graag zelf in overleg met Ulrich mijn dagelijks leven, ons doen en laten. Wanneer ieder mens dit weer gaat doen, niets verplicht stelt of op enige andere wijze vastlegt, komt er rust, zonder haten.

Want wanneer je je als mens die vrij is, die zijn of haar leven op eigen wijze in kan delen, laat leiden door wat de ander wil. Dan zal er een tijd komen dat je je hier niet meer zomaar in kunt vinden en ontstaat er vaak heel langzaam een geschil.

Een geschil door verschillende inzichten, de wijze waarop je iets bekijkt, waarop jij vindt dat iets hoort, eigenlijk verwacht. Degene die dan zijn of haar waarde opgeeft, in wezen eigen leefruimte verkoopt, krijgt daarmee te kampen, ondoordacht.

Ieder mens heeft namelijk echt een eigen gebruiksaanwijzing. Hoe oud je wordt, heeft meerdere oorzaken, echte vergrijzing.

Wanneer jij gedurende het leven wat je leeft altijd doet waar jij je goed, fijn of prettig bij voelt en dit ook altijd zo ervaart. Dan kun je er zeker van zijn, dat je ook werkelijk vrij bent, je leven leeft zoals jij dit wilt, kalm, rustig, volledig onbezwaard.

Ja, juist deze bezwaren, hebben mij op een bepaald moment doen besluiten, dat het leven op die wijze invulling geven, er zonder voldoening of energie uit te halen, niet langer voldeed. Dat dit vaker het geval is, geldt wanneer een huwelijk, maar ook arbeidscontract gestopt wordt, intussen ook meer regel geworden dan dat dit uitzondering is, het voorkomt zelfs leed.

Ja leed, omdat je je als mens niet meer kunt vinden in dat wat als verplicht wordt gesteld of dagelijks is gaan gelden. Want dat dit is wat er uit voortvloeit, wat er tot in lengte van dagen nog steeds uit voortvloeit, is alleen voor hen die weten en die begrijpen dat het zo is, dat het wezenlijk en werkelijk waarheid geworden is, duidelijk. Zo duidelijk, dat zij zich hier op geen enkele wijze meer in kunnen vinden. Zo duidelijk, dat zij zich hier op geen enkele wijze meer aan willen meten. Omdat de tijd hen zo dierbaar en kostbaar is, dat ze er alles aan doen om de tijd weer leading te laten zijn. De tijd werkelijk en wezenlijk weer de moeite waard te laten zijn, omdat ook zij inmiddels weten, dat tijd alle wonden heelt, tijd dat stukje geeft, wat door geld “gemaakte mogelijkheden” stopt. Het leven zelfs afbreekt.

Wie heeft er geen familielid, vriend, kennis of bekende die overleden is door ziekte, een ongeval of ongelukkig voorval. Dat wat in wezen zoveel pijn heeft veroorzaakt dat dit bij velen nog steeds het dagelijks leven kleurt. Het bij velen zelfs hun totale leven leidt, waardoor ook zij lijden in leven. Zij lijden door het leed wat hen overkomen is, wat hen op enige tijd en wijze is overkomen doordat zij verbonden waren met de mensen, dieren en alles wat hen dierbaar was. Wat zij zelfs zo lief hadden, dat zij dit wederom boven de liefde voor henzelf hebben gesteld. In wezen zoals God dit ook gedaan heeft, zoals Jezus dit gedaan heeft en zoals we dit als mens die zichzelf op de tweede plaats zet, altijd zullen blijven doen, met alle “echte” gevolgen van dien, alles wat vervolg is geworden bovendien.

Waardoor zij zelf in wezen aan de meest belangrijke regel: **Heb uw naaste lief gelijk uzelf**, geen gehoor hebben gegeven. Ja, doordat zij de liefde voor de ander, voor alles wat anders is, boven henzelf hebben gesteld, ze de ander liever hadden.

God en Jezus beide alles hebben gedaan voor de ander. En Jezus dit begreep, ons deze last voor eeuwig wilde besparen, doordat hij ook opnieuw een keuze heeft moeten maken. Een keuze door voor zijn vader of voor zijn moeder te kiezen. Hij echter wist dat dit altijd voort zou duren, wanneer hij niet het juiste zou doen. Een keuze op basis van voorkeur geven. Een keuze maken op basis van voorkeur betreffende de liefde van een ouder, de liefde van een familielid, de liefde voor de mens, dier en alles wat leeft. Door deze liefde boven de liefde voor zichzelf te hebben gesteld, is Hij in wezen zelf ondergeschikt geworden. En door deze ondergeschiktheid, door zich wederom als ondergeschikte te gedragen, heeft ook Hij op dat moment de belasting onbedoeld en onbewust, aan iedereen die en alles wat leeft overgedragen. Het ondergeschikt zijn door deels bewust te zijn, overgedragen. Dat allereerst God, daarbij alle mensen die tot op heden al heengegaan zijn, meer dan wie of wat maar ook de eer verdienen, heeft Jezus begrepen. Hij heeft dan ook op geheel eigen wijze geregeld, dat iedereen die op de juiste wijze geleefd heeft, in ere zal mogen worden hersteld.

Onvoorwaardelijke liefde, die in wezen met het houden van, door verering en zelfverwezenlijking te maken heeft. Want dit heeft er werkelijk toe geleid, dat zowel God als Jezus die zelf in eerste instantie verre van wezenlijk waren, vanaf nu ook weer wezenlijk aanwezig zullen zijn. Wezenlijk door weer tastbaar te zijn, wezenlijk door ook werkelijk onder de mensen, als mens onder de mensen in leven te zijn. Maar wie zegt dat God en Jezus in wezen geen deel zijn van wie wij zijn? Wie zegt dat God en Jezus in wezen geen deel zijn van dat wat we zijn, van wie en wat we zijn en dankzij hen ook altijd zullen mogen blijven? Ja, zullen mogen blijven, zolang we dat doen wat ons, onszelf, maar daarbij ook zeker iedere ander helpt.

Waarom ieder zijn deel?

“Ieder zijn deel”, was een tv serie, destijds geschreven door Alexander Polak en Chiem van Houweninge bij de VARA. Wanneer je het echter intikt op Google, de encyclopedie er bij aanklikt, zie je nog meer “ieder spreuken”, lees maar na.

Want ik hoef geen mens te vertellen dat het verdelen van alle dingen in het leven, op de meest nette wijze zal mogen zijn. Omdat God en Jezus beide eerzaam zijn, destijds ook waren, dit ook kennen, door het eigen lijden, het verlies, zelfde pijn.

De mens die zijn of haar geliefde, naaste(n), wie of wat maar ook op enig moment in zijn of haar leven kwijtraakt, verliest. Weet evengoed dat dit nooit zo bedoeld is, er geen planning voor is geweest, het ontstaat zomaar, niets waar je voor kiest.

Er is geen mens die ervoor kiest om de ander, de persoon die om hem geeft, waar hij van houdt, niet langer te willen zien. Houden van is onvoorwaardelijk geworden liefhebben, is dat wat ervoor zorgt dat je als broer en zus kunt leven bovendien.

Als broer en zus, naast en met elkaar leven, door elkaar op ieder vlak vrij te laten, zelf te laten beslissen en dus besluiten. Ook wanneer jij er een ander beeld bij hebt, je zeker weet, de ander daarvan onbewust is, onderdoordrongen, van buiten.

Van buiten, door zelf nog geen contact te hebben gemaakt met dat wat hij of zij wezenlijk inhoudt, is en of mag wezen. Hoe dit komt, is vaak een kwestie van tijd, de persoon mist de rust en wordt daarbij geleid door de negatieve emotie, vrezen.

*Vrees of angst, voor wat ook weer onbekend is, hier en nu.
Tenzij de herinnering langzaam weer terugkomt, déjà vu.*

*Dat wat hem of haar vertelt en er uiteindelijk voor zorgt dat,
het leven zelf de handvatten en handreikingen zal verzorgen.
Iedere dag een nieuwe boodschap, de leidraad, dat wat het
leven is, wanneer je dit dagelijks afsluit, op naar de morgen.*

*De morgen die start vanaf het moment waarop de vogels, je
als mens vrolijk zullen wekken en voorzien van een serenade.
Dat wat gratis verstrekt wordt, door moeder natuur en ook
geen enkele belasting voor de aarde inhoudt, levenswaarde.*

*De waarden in het leven, die echt allemaal gratis zijn en voor
een ieder beschikbaar, die zich er dagelijks voor openstelt.
Dan zal het voelen als de Hemel op Aarde, dat wat werkelijk
bedoeld is, wat altijd mogelijk is, zelfs zonder vermogen, geld.*

*Geld is een steeds maar terugkerend iets, wat op zich weinig
goeds gebracht heeft, omdat het waardemiddel is gecreëerd.
En degene die er een andere mening op nahoudt, mag dit ook
zeker, iedereen is vrij om te doen en laten, wat hij wil of leert.*

*Je leert in de eerste plaats er te zijn, dat te doen wat je ouders
je meegeven voor je wordt klaargemaakt voor het echte leven.
De vraag is en blijft of je het verschil, dat wat wezenlijk van
belang is, zult blijven herkennen, 't onvoorwaardelijk geven.*

*Geven, zonder er iets voor terug te verwachten, daarbij wel je
eigenwaarde in ere houdend, door dit altijd zeker te stellen.
En de persoon die jou iets anders leert dan dat, die mag zeker
in sprookjes blijven geloven, deze misschien zelfs vertellen.*

Ja sprookjes, die de ander, die de werkelijke verwezenlijking van onvoorwaardelijke liefde is, in ere houdt. In ere houdt door het in ere te laten zijn. Het leven, alle leven in ere te laten zijn, door in ere te wezen. Door ter ere van het leven wezenlijk en waar te zijn. Door ter ere van God, Jezus en ieder mens wat voor hem of haar in leven is geweest, geleefd heeft en geleerd heeft, te willen laten zien dat het goed is, goed was en altijd goed zal zijn. Alles weer goed zal zijn, door het leven te leven zoals het bedoeld is, het leven te leven zoals dit in en vanuit onvoorwaardelijke liefde zou zijn, behoort te zijn, wanneer we als persoon goed voor onszelf zorgen, zonder de ander, ieder ander en alles wat anders is daarbij te vergeten. Ja, zonder alles waarmee je samen bent, je samen in leven bent, je samen in het leven bent tekort te doen. Omdat je ieder mens, iedereen die en alles wat leeft, een leven in liefde, geluk en gezondheid gunt.

Een leven in liefde, geluk en gezondheid gunt, omdat dit in oorsprong, oorspronkelijk Gods plan was. Vervolgens Jezus plan werd en daarnaast of daarbij het plan is van ieder mens wat zijn of haar leven in en vanuit Onvoorwaardelijke Liefde leeft. Door zijn of haar leven in en vanuit Onvoorwaardelijke Liefde te zijn, zonder lijdzaam toe te zien hoe de hele wereld het pad kiest wat al gelopen is. Het pad kiest wat zowel God tot op heden door alle pijn heeft ervaren en Jezus heeft beleefd, door het pad, de weg en de waarheid te wezen. Door het pad, de weg en de waarheid te zijn, daarbij het licht wat over de wereld schijnt en meer invloed heeft, dan wie maar ook heeft willen zien. Ja, heeft willen zien of zal kunnen zien, omdat de tijd ervoor ontbreekt. De tijd er bij velen voor ontbreekt, wanneer we er als mens, zonder dat we hier het besef van hebben, allemaal aan voorbij gaan en het erbij laten zitten. Want dat dit vaak genoeg gebeurt, we het erbij laten, is feit.

Is een feit, doordat we het er letterlijk bij laten zitten, doordat we letterlijk en figuurlijk, woordelijk maar nog veel meer inhoudelijk “om de tuin geleid worden”. We op een dusdanige wijze om de tuin geleid worden, dat we zelf geen idee meer hebben van waar we in wezen zijn. Waar, wie, hoe en wat we zijn, waarom we in wezen zo zijn? En wellicht nog vele malen belangrijker, welke macht, kracht en energie ervoor gezorgd heeft dat we allemaal zo willen blijven? Allemaal zo willen blijven als we al jaren zijn, waardoor we alles steeds weer opnieuw ervaren. We alles steeds weer opnieuw maar daarbij ook intenser ervaren, zelfs zo intens, dat ons wezenlijk zijn, ons in wezen wezenlijk zijn er geen vrede meer mee heeft, er geen vrede meer in kan vinden. We zonder vrede en rust zijn. Want dat dit de reden is geworden waardoor “we” of in ieder geval velen van ons zo ontevreden zijn, is iets waar ik zeker van ben. Waar ik, als persoon die ervoor gekozen heeft om alles wat vanzelfsprekend en als normaal bestempeld werd, de rug toe te keren, zeker van geworden ben. En dat ik mijn rug er niet zonder meer naartoe gekeerd heb, maar daarbij en daarnaast, er zelfs voor op onderzoek ben geweest, door te onderzoeken zelf, zelfonderzoek is wat voor mij werkt en wat gelukkig maakt en dat wat mij geholpen heeft, om te doen wat in en binnen mijn mogelijkheden ligt. Wat daardoor binnen mijn mogelijkheden ligt en waardoor ik duidelijkheid en inzicht heb gekregen in waardoor ik mogelijk beperkt werd.

En het meest mooie en bijzondere daaraan is, dat ik het zelf mogelijk heb gemaakt, het mijn mogelijkheid werd, doordat de enige beperking die ik voelde en heb, de beperking is, die ik mezelf door meer te willen dan dat ik ben, door meer te willen zijn dan dat wat voor mij echt mogelijk was, wilde bereiken. Sterker nog, ik bereikt heb, wat dit voor mij mogelijk maakte.

Ik mocht weten, waardoor ik zelf(s) steeds over mijn grenzen ging en dat ik daarbij de mensen om mij heen meetrok in mijn beperkingen, mijn beperkt vermogen. Het vermogen om heel te zijn en dit ook te blijven, waardoor mijn heel zijn echt dagelijks beperkt werd, dagelijks beperkt was of in wezen dagelijks beperkt zou zijn, wanneer ik me ondanks alle kennis en waarheid die ik in wezen bezit die in wezen in mij is, zou laten leiden, wat dan voor mij misleiden of afleiden zou worden en het me laten misleiden of afleiden door verleiden zou zijn. Wanneer ik me ondanks de kennis die mij in wezen eigen is, zou laten leiden door? Me zou laten leiden door alle kennis die om mij heen is, alle aanwijzingen die om mij heen zijn, maar mij op geen enkele wijze inzicht geven in wie, wat en waarom ik in wezen in leven ben, waarom ik dit leven ben gaan leven en waarom ik ervoor gekozen heb om dit leven aan te gaan. Het leven aan te gaan waarin ik van waarde ben, van waarde voor iedereen die en alles wat leeft, Algemeen Belang.

Want Het Algemeen Belang is het grootste belang en in het belang van de Samenleving, het Algemeen is het Belang van het samen in leven kunnen zijn. Het Algemeen Belang is dat wat op geen enkele wijze met geld gekocht, gerealiseerd of gecreëerd kan worden. Het Algemeen Belang, is wat ieder mens die en alles wat leeft weer de oorspronkelijke waarde geeft en ervoor zorgt dat iedereen die en alles wat leeft weer van waarde is. Van onschatbare alles overstijgende waarde is, daarnaast alle grenzen zal doen vervagen, waardoor het leven weer van iedereen is. Het leven weer wezenlijk en werkelijk vrijheid is en we er allemaal iedere dag van mogen genieten. We mogen als mens allemaal genieten, van de tijd die ons gegeven is, wanneer we er op een juiste wijze mee omgaan, dan mogen we deze tijd tot in lengte van dagen gebruiken.

We mogen allemaal genieten van de tijd die ons allen gegeven is, want waarom zouden alleen de rijken der aarde, de mensen die op een gegeven ogenblik besloten hebben om hun talent in te zetten voor dat wat geld gecreëerd en gegenereerd heeft, het voorrecht hebben? Waarom zouden we ons laten leiden door geld? Waarom zouden we in hemelsnaam dat wat de geschiedenis gekleurd heeft, nog langer laten voortduren? Ik ben er los van gekomen. Ik sta er los van en laat mijn leven voornamelijk leiden door liefde, ik laat mijn leven leiden door liefde, voor iedereen die en alles wat in leven is. Wat in het leven is wat ik leef en waar zij, de ander, die voor de andere weg kiest, alle mogelijkheden en middelen voor nodig hebben om het leven enigszins dragelijk te laten zijn. Of dit ook wezenlijk en werkelijk zo is, kan, wil en hoeft ik op geen enkele wijze te weten. Kan, wil en hoeft ik op geen enkele wijze te beoordelen, omdat ook dit ieders eigen keuze is, de geheel eigen keuze, die net als de keuze voor het leven aan iedereen zelf is. Ieder mens die leeft daar dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor mag dragen omdat, het de energie is waar hij of zij mee en door in leven blijft. Het de energie en de kracht is waardoor hij of zij nog steeds in leven is. En hoe zij dit leven zelf ervaren, hoe zij dit leven zelfs dagelijks invulling geven, is ook volledig aan hen en zal ook altijd aan hen zijn.

Zelfs wanneer ze ervoor kiezen om het leven wat zij evenals ik en ieder ander gekregen hebben, door onmacht te willen beëindigen, dan nog is het oordeel op geen enkele wijze aan mij. Op geen enkele wijze omdat ik er de verantwoordelijkheid niet voor wil en zal hoeven dragen, wanneer ik me er verre van houd. Wanneer ik ervoor kies om me er niet in te mengen en op geen enkele wijze de verbinding aanhoud. Dat wil zeggen, ik mag voor ze bidden, er voor ze zijn wanneer ze erom vragen.

Ik mag helpen wie daar behoefte aan heeft. Ik leef mijn leven en ben er voor wie mij nodig heeft en bereid is om zijn of haar eigen leven te leven. En wanneer de persoon, de personen of in wezen iedereen die en alles wat leeft ervoor kiest om dit anders te zien, dit anders te leven, dit anders te ervaren, dan laat ik hen in alle liefde zijn. Want wie ben ik, wie ben ik wanneer de ander, ieder ander, alles wat anders is zijn of haar leven op de “normale wijze” wil leven. Hij of zij, zijn of haar leven op de wijze wil leven waar al generaties lang voor gekozen is? Wie ben ik dat ik de ander vertel of zeg dat het leven wat zij leven ongepast of ongehoord zou zijn? Gelukkig mag ik mijn mening hebben, gelukkig mag ik van mening zijn en zien dat ik de kans heb gekregen om te ervaren en beleven hoe mooi mijn leven is.

Gelukkig mag ik mijn mening hebben, mag ik gelukkig zijn, mag ik dat doen wat ervoor zorgt dat ik mijn ervaringen en dat wat ik vanuit mijn hart weet, voel en ervaar, kan delen met iedereen die ervoor open staat. Iedereen die er net als ik, zij het op geheel eigen wijze, voor kiest om zijn of haar leven te leven. Zijn of haar leven te leven, door de tijd als het meest kostbare bezit te zien. De tijd te nemen om te ontdekken wat alles in de “huidige 24 uursmaatschappij”, de maatschappij die economie geworden is, waarin zowel het economisch als het maatschappelijk belang voorop staat, ons als mens er juist van weerhoudt om een samenleving te vormen en te zijn. Een samenleving waarin tijd geen geld is, een samenleving waarin tijd wezenlijke en ware kennis oplevert. Een samenleving waarin ieder mens weer van waarde is, ongeacht zijn of haar achtergrond, ongeacht zijn of haar opgedane kennis, die in wezen geen kennis is, dan wel een verkapte programmering. Ja, verkapte programmering, waarbij in wezen alles wat verdriet, angst en pijn predikt, voorrang vindt en zelf(s) voorrang krijgt.

Ik pas. Ik heb gepast, ik heb het achter me gelaten. Ik wilde leven, ik wilde verder leven, in liefde, geluk en gezondheid verder leven. Ik wilde en wil nog steeds iedere dag in liefde geluk en gezondheid zijn. Ik wil, ja je leest het goed, ik wil, geen grote sommen geld, ik wil geen luxere spullen, ik wil geen of niets van dat alles, ik wil vrij zijn. Vrij zijn om dat te doen wat werkelijk een bijdrage levert aan het levensgeluk, wat ieder mens weer zal mogen ervaren. Weer zal mogen ervaren en zal mogen beleven, wanneer zij er ook voor kiezen om weer hun leven te zijn. Door hun eigen leven te zijn, dat waarvoor zij op de wereld gezet zijn, dat waarvoor zij gekozen hebben, ieder op geheel eigen wijze. Want dat we allemaal “eigen wijsheid” hebben, we allemaal eigenwijs zijn, komt voort uit dat wat we overgehouden hebben aan het stukje wat ons ons ware zelf maakt. Wat ons ons ware zelf maakt en wat ons ons ware zelf laat zijn, mits we ook werkelijk bij onszelf blijven door overal en altijd onszelf te zijn. Er ook overal en altijd voor te kiezen.

Toen ik heel jong was, deed ik dat al, ik was een vreselijk eigenwijs kind. Veel te oud, bijdehand voor mijn leeftijd en daarbij altijd bereid om te luisteren naar iedereen die echt wat te vertellen heeft. Ja, iedereen die wat te vertellen heeft, want ook in dat geval ben ik de laatste die bepaalde wat iemand vertelt, wat iemand zegt en of dit op enig moment van waarde zou kunnen zijn. Omdat de persoon die iets deelt, zich altijd zelf zal mogen verantwoorden. Zelf de verantwoordelijkheid zal mogen nemen, voor dat wat hij of zij door het delen ervan op enig moment in werking heeft gesteld. Want iets delen, wil zeggen, iets wereldkundig maken, daarbij dat je het ook werkelijk zo belangrijk vindt, dat het loslaten, door in wezen de keuze te maken om het niet te delen ook altijd mogelijk is. Dit is de reden, waarom ik mijn verhaal deel. Jij mag zelf ervaren.

Ben jij bereid om te delen?

Wanneer je bereid ben om te delen, zorg je ervoor dat je jouw leven, het leven in het Algemeen Belang ook voorrang geeft. Omdat je begaan bent met je medemens, de mensen dichtbij maar ook verder van je af, familie, vrienden, alles wat leeft.

Iedereen die en alles wat leeft, de personen die net als jij, zij het op eigen wijze hun leven zijn gaan leven, zijn aangegaan. De wijze waarop, deels of geheel zal het verloop bepalen, zal er uiteindelijk toe leiden dat je vooruit komt of stil blijft staan.

Stil blijft staan en alles wat je aantrekt, meeneemt in de mooie en positieve flow of voor het tegenovergestelde, het negatieve. En natuurlijk kun je erover twisten wat positief of negatief is, van waarde is, waartoe jij bereid bent, de trap, superlatieve.

Hoeveel tijd en aandacht wil jij besteden, aan het leven wat je in liefde hebt ontvangen, vanuit die intentie bent aangegaan? Ben jij bereid om je vaste baan ervoor op te geven, ben je op jezelf of samen, kun jij de weerklank ervan dan weerstaan.

De weerklank weerstaan, door er op geen enkele wijze, ook nadien niet, vanuit onverwerkte emoties, over te gaan praten. Want op het moment dat je er nog werkte, was het je alles en deed je er ook werkelijk alles voor inclusief jezelf deels haten.

Ja, op het moment waarop je je als mens aan een bedrijf of aan een ander mens gaat hechten, door je eraan te verbinden. Lijkt het er soms op dat je deel van dit bedrijf of de ander bent geworden, alsof je niet helder ziet, je erdoor laat verblinden.

Je laten verblinden door of laten leiden omdat je er op de een of ander wijze vertrouwen in hebt, zekerheid door hebt, krijgt. Dit er zelfs voor zorgt dat je het bedrijf of de persoon spaart, er op geen enkele wijze iets negatiefs over wilt horen, zwijgt.

Dat dit zwijgen er op den duur, na verloop van tijd voor zal kunnen gaan zorgen dat je jezelf compleet of deels verliest. Komt door de belangenverstrengeling, je stelt je afhankelijk op waardoor je je in wezen, ondergeschikt opstelt, jij kiest.

En wanneer je dan weer weet, dat er geen mens of geen enkel iets is dat jouw leven invulling zal kunnen of mogen geven. Dan neem je het juiste besluit en zul je ook werkelijk weer voor dat wat voor iedereen die en alles wat leeft is gaan leven.

Ja, want leven is vrij zijn, leven is blij zijn, leven is dat wat ervoor zorgt dat alle dagen goed zijn, het leven zelf(s) deugt. Dat dit daarnaast een wezenlijke deugd is, dit in wezen het goede en ware in ieder mens naar boven brengt, biedt vreugd.

Vreugd en of vreugdevol zijn, het tevreden zijn in en met alles wat je doet, denkt, zegt of laat, leven in en vol pure blijdschap. Dat wat ervoor zorgt dat je ook iedere dat aangereikt zult zien, horen, ruiken, proeven, voelen, de ladder, overtreffende trap.

De trap met de treden, stappen, die elk mens zelfstandig zet of zal maken in het zelfstandig gekozen en verantwoorde leven. Want zelfstandig en verantwoord is de basis en zal voor ieder mens gelden, die dit ook werkelijk wil zijn, een vast gegeven.

Vast als een feit, waar geen spelregels bij zullen zijn of horen. Ieder mens die leeft kent ze, niks aangeleerd, wel aangeboren.

Het woord aangeboren wordt in zowel positieve als negatieve zin gebruikt. Positief als dat wat goed is en jij van je ouders of vanaf je geboorte hebt meegekregen. Maar ook negatief, omdat een afwijking of beperking vaak als aangeboren wordt gezien of beschouwd, een eigenschap die al bij de geboorte aanwezig is. Ik heb er geen oordeel, geen mening of wat maar ook over. Waar jij voor kiest en op welke wijze jij ervoor kiest is aan jou, het is waar jij voorrang aan geeft, Ja, voorrang, als op de eerste rang zitten, als op de eerste plaats komen, omdat men er op een dusdanige manier in is gaan geloven dat wijze een te mooi begrip zou zijn. Want de manier waarop de mens beperkt is, de wijze waarop de mens beperkt wordt, is doordat we denken dat we gewoon aan kunnen nemen wat ons verteld wordt, wat ons verteld, gezegd en uitgelegd wordt en we dan vervolgens zomaar accepteren omdat we geen wezenlijke tijd en aandacht meer hebben. Doordat we nauwelijks nog echt tijd en aandacht aan onszelf besteden en er altijd wel iets of iemand is, die raad weet. Die raad weet of deze aandraagt, aanreikt, er wel iets is. Er daardoor altijd iets is wat de oplossing aanlevert, het oplost.

Maar komt dit omdat er geen tijd en aandacht meer is of komt het doordat er ooit iemand is geweest die heeft verteld of heeft gezegd dat tijd en aandacht aan jezelf besteden, vergelijkbaar is met aan jezelf denken? En staat tijd en aandacht aan jezelf besteden, het aan jezelf denken dan voor het voor jezelf zorgen of wordt er dan bedoeld dat je in eigenbelang handelt? Het eerste is mijns inziens dat doen wat ervoor zorgt dat je in leven blijft. Het tweede in en uit eigenbelang handelen is....? Ja, dit kan op twee verschillende wijzen worden uitgelegd. Ik zou dan wel de voorkeur geven aan eigenbehoud in plaats van het woord eigenbelang, omdat eigenbelang een negatieve associatie heeft, deze negatieve associatie een koppeling is.

Een koppeling is of gekoppeld is aan het woord associatie, de **bron van alle communicatiemiddelen vormt** en dat is waar velen zich op dit moment nog onvoldoende bewust van zijn. Er nog onvoldoende bewust van zijn, doordat.....? Ja, doordat ze wel delen, maar vaak de essentie van dat wat werkelijk van waarde is vergeten. Ze vaak wel delen, maar dat wat in detail overkomt als langdradig in veel gevallen wel net dat stukje biedt wat nodig is om het verschil te kunnen maken. Want associatie staat voor: 1).*Aaneensluiting van personen* 2).*Aansluiting* 3).*Aaneensluiting* 4).*Coalitie* 5).*Combinatie* 6). *Federatie* 7).*Gedachteovergang* 8).*Gedachtegang* 9). *Gedachtelink* 10).*Gedachteverbinding* 11).*Het onbewust verbinden van de ene gedachte met de andere* 12).*Koppeling* 13).*Maatschap* 14).*Onwillekeurige aaneenrijging van gedachten* 15).*Samenleving van planten of dieren*. Kortom, een woord waar alles in wezen mee start, soms gebruikt wordt als algemene term voor een grote verzameling van organismen in een bepaald gebied met twee dominerende soorten. In vogelcontext gebruikt voor een karakteristieke groep van twee of meer soorten (vogels maar ook andere soorten organismen) die vaak samen voorkomen. Daarbij ook staat voor de verbinding en de relatie tussen twee klassen.

En dat het daarbij betrekking heeft op o.a. vele internationale organisaties, het hoger onderwijs, de psychologie, maar ook de vegetatiekunde, de scheikunde en noem nog maar een aantal kennisvelden op die betrekking hebben op mens, dier en alles wat leeft en in leven is. Zelf(s) in ieders leven is, in het leven op aarde zoals wij het kennen is, dat zullen we snel gaan zien. Zoals wij het kennen, omdat het ons op die wijze geleerd is. Daarbij dat dat wat we nog steeds niet kennen ons nog steeds beangstigd, angstig maakt en zelfs angst aanjaagt, ieder dag.

Ja iedere dag waarop juist dit onbekende ons plaagt of we geplaagd worden door een associatie die daarmee te maken heeft. Dat de koppeling van een aantal woorden en de dieper liggende betekenis ervan, alleen bij velen al voldoende is om een gevoel van ongemak of onrust op te wekken waardoor velen op hun hoede zijn. Wanneer het op je hoede zijn, positief werkt, is er natuurlijk geen bezwaar. Toch zal dit over het algemeen geen positieve gedachte, laat staan gevoel opleveren.

We leven in een landje met 17 miljoen verschillende mensen, betekent dit dat we daarom altijd op ons hoede moeten zijn of is het toch beter om vanuit vertrouwen open te staan voor. Open te staan voor en zonder voorafgaand, aangepraat oordeel, of in wezen vooroordeel te zijn? Ik kies voor het laatste, heb het zelfs ooit in de praktijk gebracht door als vrouw alleen twee liftende Zweedse Jongens mee te nemen met een bordje “What would Jesus do” in hun handen. Het was 35 graden en deze jongens stonden naar eigen zeggen al 5 uur te wachten bij de grensovergang Hazeldonk om vrienden in Tilburg weer te gaan ontmoeten. Vrienden in Tilburg die zij tijdens hun wereldreis al liftend hadden leren kennen. Deze mensen hadden de beide jongens gevraagd om een weekje in Nederland te komen logeren. Ze wilde in eerste instantie naar Breda en daar op de trein stappen naar Tilburg. Ik had de tijd en een auto tot mijn beschikking, vond het verhaal van de jongens en het feit dat ze al zo lang in de hitte moesten wachten verdrietig. Dat was ook het moment waarop ik besloot ze gewoon zelf in Tilburg te brengen. Gewoon omdat het kon en voor mij mogelijk was. Omdat deze jongens in mijn ogen en voor mijn gevoel geen kwaad in de zin hadden. Ze met allerlei pakken waspoeder op schoot in de auto zaten en echt opgelucht waren dat er gelukkig ook in Nederland nog iemand zonder angstgevoelens was.

Ja, zonder angstgevoelens en met vertrouwen in de goedheid van de mens. Ik probeer dat iedere dag te zijn. Ik doe er werkelijk alles aan om de ware mens weer te zien en het bevalt me tot op heden steeds beter. Omdat ieder mens in wezen goed is en ik daar altijd vanuit ga. Ik er vanuit ga dat er geen slechte mensen zijn, alleen mensen die door wat zij ervaren hebben, de serieuze omstandigheden, soms ontsporen, van hun pad raken. Het pad wat de ene kiest om uniek te kunnen zijn, het pad wat de ander juist kies om opgenomen te worden in het geheel.

Omdat alles wat leeft in wezen uniek is, alles wat leeft in wezen ook overeenkomsten toont. De overeenkomsten die gezien de mens overeenkomstig zijn, familie, gelijkenissen, maar ook nu zeker weer verschillen laat zien. Gelijkenissen maar daarnaast of juist daarnaast ook nieuwe dingen laat zien, omdat ieder mens, dier en alles wat leeft eigen energie, eigen leven en daardoor ook eigen kennis en kunde is. Ieder(s) eigen kennis en kunde zal kunnen en mogen zijn, wederom door open te staan voor het onbekende, wat in wezen overduidelijk bekend is. Bekend is, wanneer het goed voelt, wanneer de mens dit als plezierig ervaart en er nadien ook altijd hetzelfde gevoel aan overhoudt, kortom de juiste keuze. Want de juiste keuze geeft je hetzelfde gevoel als voorheen, hetzelfde gevoel als voor je je bezig hield met..., hetzelfde gevoel als voor je bezig was met, in mijn geval de liftende Zweedse jongens.

En wanneer iets, iemand of dat wat je doet werkelijk bij je past en hoort, je een beter gevoel geeft, wat voortduurt en voort blijft duren, ook wanneer je niet meer samen bent, deze afwezig is, dan is het ook altijd goed, dan kun je er oprecht van uitgaan dat je het juiste doet en je samen bent met de juiste mensen. Ik heb me op die dag geen moment anders gevoeld.

Wanneer je weer op jezelf bent, zonder de persoon (of personen) waar je je goed bij voelt, doordat je iets anders doet of niets doet, dan zou het net zo'n goed gevoel moeten geven als wanneer dit wel zo is. Omdat het goede gevoel er altijd zo mag zijn, altijd aanwezig mag zijn wanneer het spontaan is. Het goede gevoel altijd aanwezig mag zijn, zelfs wanneer je alleen bent. Zelfs wanneer je je niet met iets of iemand bezig bent, je je dan met niets of niemand bezighoudt mag jij je als mens nog goed voelen. Juist omdat je ook tijd neem om met jezelf bezig te zijn en even niets doet, krijg je de kans om het verschil te ontdekken, het verschil te bemerken, het verschil op te merken en kun je zelf het verschil zijn. Want jij hebt als mens altijd een keuze, je hebt een keuze om je goed of slecht te voelen, je hebt een keuze om de positieve of de negatieve emoties deel van je te laten zijn. Pas wanneer je zelf beseft wat de emoties met je doen, weet je ook werkelijk wat bij je past en hoort. Wat passend en bij jou behorend is. Doordat je dan bezig bent met jouw leven. Bezig bent met dat wat je doet, zolang je je ermee bezighoudt, je ermee bezig bent, door er bezig mee te zijn en je het als werkelijk gepast ziet, om er dagelijks mee bezig te zijn. Omdat jouw leven van jou is, zelfs wanneer je ervoor kiest om dit onbewust te leven, door je er op geen enkele wijze bewust van te willen wezen, je er op geen enkele wijze bewust van te willen zijn, omdat ook dat een keuze is.

Want iets wat even leuk is, iets wat even de zogeheten boost geeft, zal natuurlijk goed voelen. Iets wat even leuk is, iets wat je de nodige energie geeft en het idee dat je vleugels hebt, kan natuurlijk een mooie bijdrage leveren aan jouw zijn. Wanneer je echter steeds meer uit de kast moet trekken, voor de dag moet halen en moet inzetten om dit te kunnen doen, je het zelfs tot doel stelt, zal dat wat het juist zo uniek maakt snel vervelen.

Snel vervelen of mogelijk zelf(s) voortduren. Bij de één voortduren en bij de ander opdrogen. Wanneer dat wat je doet, waar je goed in bent en waar je op de één of andere wijze talent voor hebt echt vanuit je hart doet, zal de bron, het eigen ontwikkelproces op geen enkele wijze stoppen. Dan zal de bron er, door met tijd en aandacht te doen waar je goed in bent, altijd zijn, tot de mogelijkheid behoren, het je goed voelen altijd mogelijk en bereikbaar zijn. Door dat te doen wat bij je past en bij je hoort heb je altijd de middelen en de mogelijkheid tot je beschikking, zul je deze altijd bij je hebben. Dan is het leven een feest en kun je zelfs met beperkte middelen, of in wezen onbeperkt jouw leven leven, waardoor jij mogelijk het voorbeeld kunt zijn, voor iedereen die het op enige tijd en wijze, ook met wat minder middelen, met iets minder geld, iets minder bezit of iets minder bezigheden zal mogen doen.

Ja doen, jouw leven leven. Want het leven mogen leven, heeft werkelijk alles te maken met dat wat je zegt, denkt, doet en laat, omdat dit de basis is van een mensenleven, de basis is voor een mens. Een mens die zijn of haar leven vanuit liefde, geluk en gezondheid leeft. Het leven in liefde volledig levend, leeft, de kansen, daarbij ook werkelijk en wezenlijk alle kansen en mogelijkheden biedt, waar je als mens maar van kunt dromen. Waar je van kunt dromen, doordat dromen die vanuit het hart gestuurd zijn, dromen die vanuit je ware zelf komen, puur zijn. En het pure en ware zijn van de mens is gebaseerd op liefde, is ingericht op liefde en heeft geen dubbele agenda. Heeft op geen enkele wijze een associatie met enig vorm van verdienste, enige vorm van geweld, strijd of wat maar ook, is op geen enkele wijze ingericht op dat wat je als mens zelf of de ander schaadt, iets anders wat leeft schade toebrengt. Want liefde is delen, het delen van dat wat jou echt gelukkig maakt.

Het in het belang van iedereen die en alles wat leeft handelen, leven, door zeggen, denken, doen en laten, maakt echt blij. Maakt wezenlijk zo blij, dat iedere dag de moeite van het doen waar je goed in bent waard is. Want de bron ben je in wezen zelf. De heuse bron is het eigen zelf, het eigen zelf van ieder mens, ieder dier en alles wat leeft. En is rechtstreeks verbonden met iedereen die en alles wat volledig zichzelf is, zichzelf is en zichzelf wil zijn. Wat wellicht nog vele malen belangrijker is, daar ook iedere dag voor kiest. Wanneer dit een bewuste keuze is, zal het geluk, het gelukkig zijn en dit ook zo voelen een bijdrage leveren aan alle dagen die volgen, die volgen en opvolgend zijn. Omdat alles wat er is, wat er komt en wat er volgt, als vanzelfsprekend zal zijn zonder vanzelfsprekend te worden. Iedere dag anders is, iedere dag voldoende afwisseling biedt, waardoor je ook werkelijk iedere dag kunt blijven kiezen om jouw leven te delen. Te delen ja, omdat het niet willen delen, de enige wijze van leven is die de mens leeft die in eigenbelang leeft. Het niet willen delen van dat wat hem of haar blij, verdrietig of droevig maakt, ervoor zorgt dat deze persoon zichzelf iedere dag belast. Zichzelf en ook mogelijk zijn of haar omgeving blijft belasten met alles waar hij of zij zelf hinder van ondervindt. Sterker nog, dat wat hem of haar gevormd en of gebracht heeft tot waar hij of zij nu in wezen is.

Waar, op welke positie, om nog maar eens de trap treden te noemen, op welke trede hij of zij zich begeeft. Ja, want door niet te willen lopen, niet te willen groeien, je werkelijk niet te willen ontwikkelen, wil je in wezen jezelf niet leren kennen. En het jezelf niet willen leren kennen, is in wezen zonder kennis zijn, zonder herkenning, zonder zelfwaarde, zonder zelfrespect, en wellicht nog vele malen belangrijker zonder bestemming te zijn. Zonder bestemming en zonder doel zijn, is zonden reden.

Want de bestemming en het doel waarvoor we als mens leven, is de mogelijkheid tot redeneren. Be-reden-eren. Doordat je jezelf bent, heb je een reden, heb je de zin van jouw leven en door dit iedere dag te herhalen. Hier iedere dag op jouw eigen tijd en wijze mee bezig te zijn, kun jij jouw leven leven. Kun en mag jij jouw leven leven en jouw leven zijn, iedereen mag, kan en zal hiertoe in staat zijn, die bereid is om zichzelf te zijn. En door dit te geven, te geven door te delen, delen is leven.

Leven is communiceren, is het constant delen van dat wat je voelt, beleeft en ervaart in leven, waardoor communiceren, werkelijk delen wat je voelt, waar je je betrokken, geroerd of ontroerd bij voelt, voor de mensen om je heen, maar daarbij ook voor jezelf geen blijvend geheim is. Een geheim of in wezen de duisternis is, die heel veel mensen nu nog steeds ervaren. Nog steeds ervaren doordat ze blijven zoeken naar dat wat hen gelukkig maakt. Dat wat hen de zin of de reden van het leven geeft en dit niet in zichzelf maar buiten zichzelf zoeken. Waardoor zij gevoelig blijven voor alles wat hen een goed gevoel bezorgt. Wat hen een gevoel van waardering of zelfs respect bezorgt, terwijl het enig goede gevoel en de enige waardering en het enige waardige respect het jezelf respecteren is. Het jezelf respecteren, waardoor je je eigen waarden, je eigenwaarde en dat waar jij goed in bent en wat jou een fijn gevoel geeft, leert kennen. Dit zijn de lichtpuntjes in je leven. . En wanneer het leven wat je leeft in wezen geen lichtpuntjes biedt, buiten dat wat jou iedere dag een beetje licht en ruimte geeft, blijf je gevoelig voor alles wat er buiten jou om is. Blijf je gevoelig voor wat een ander van je denkt en vindt, wat de ander jou waard vindt. Wanneer je echter zelf op geen enkele wijze iets doet om je dit licht eigen te maken, je ervoor kiest om in het duister te blijven leven, zal het licht buiten jou zijn.

Zal het licht op geen enkele wijze deel van je zijn. Sterker nog zal het licht ook op geen enkele wijze bij je doordringen of binnenkomen, tenzij je door pijn, door verdriet, door iets wat jij nodig hebt, om bewust van jezelf te worden, zelf iets mogelijk maakt. Want alles wat je overkomt, alles wat er met je gebeurt, alles wat je als mens zal kunnen en mogen doen, zal een mooie bijdrage leveren aan jouw zijn en het heelzijn is het doel en de bestemming vanuit Onvoorwaardelijke Liefde aan ieder mens gegeven. Dankzij God en Jezus ook zelfs voor de mensen die op geen enkele wijze bezig zijn met het geloof, mogelijk is.

Want ook bij deze mensen staan de 10 geboden op het hart geschreven. Het weer in contact komen met het hart, dat wat er in het hart leeft, zal alleen bereikt worden wanneer het eigenbelang omgezet wordt in eigen behoud. Wanneer het eigenbelang weer wezenlijk en werkelijk omgezet wordt in eigen behoud, doordat je weer van jezelf gaat houden. Doordat je zelf weer een liefdevol en gelukkig mens wordt. En wanneer je jezelf weer respecteert, je jezelf weer op een goede wijze waardeert, kun je en mag je verder. Mag je als mens verder in het leven wat je leeft, omdat alleen de mens die bewust is van zijn of haar keuze is, ook werkelijk weet hoe hij of zij gelukkig zal kunnen en mogen zijn, de kans en de mogelijkheden krijgt, om dit in het hier en nu waar te maken. Ja, waar te mogen maken door deze in het heden waar te laten zijn. Waarheid te laten zijn, dat wat in veel gevallen nog allerminst het geval is, bij velen nog zover weg is, omdat deze mensen in het verleden leven. Sterker nog deze mensen zijn zelf(s) nog in het verleden. Het zijn, het wezenlijk zijn leeft nog in het verleden. Het zijn laat zich nog leiden, door zich te laten verleiden en misleiden. Waardoor zij in plaats van dichterbij zichzelf, steeds verder bij zichzelf vandaan gehaald worden, van zichzelf verwijderd zijn.

Trouw aan jezelf blijven werkt!

Heel veel mensen zijn trouw aan allerlei ideologieën, mensen, regels en dat wat door de maatschappij als zodanig, dusdanig wordt getoond en gepresenteerd of is het toch opgedragen?

Ja, opgedragen, omdat je als mens zelf in wezen niet meetelt, wanneer je je verre van houdt, van jezelf houdt, zeker niet om jezelf geven, maar jezelf omgeven met, zonder echt te vragen.

Zonder te vragen waar jij jouw leven voor leeft, omdat dit al voor het grootste deel is ingevuld door de regering, de mensen die het voor jou mogen of kunnen bepalen en ook beslissen. De mensen ja, want wat zijn zij meer of minder dan jij, wat geeft hen het voorrecht om hierover een oordeel te vellen en dat te doen wat ieder ander ook toebehoort, de vijver, vissen.

We zijn allemaal als vissen in dezelfde vijver, door ons in het hier en nu te onderscheiden, zullen we pas van belang zijn. Dat dit op geen enkele wijze lukt wanneer we ons voor laten programmeren, ons laten instrueren, zal ieder mens op eigen tijd en wijze gaan ontdekken, wat volgt is dan alleen nog pijn.

Pijn en spijt, het je schuldig voelen, over dat wat je ooit in het verleden hebt gedaan, wat je uit wanhoop, zoekend naar iets wat jou voldoening zou geven, tegen beter weten in toch deed. Alsof je buiten jezelf was, je contact totaal verbroken, op geen enkele wijze verantwoord, doordat je iets van buiten jezelf op een (i)legale wijze in je op wilde nemen, de zelfliefde overleed.

De zelfliefde, eigenliefde, dat wat jij bent wanneer je jezelf op de juiste wijze respecteert en dit altijd zo houdt, vooropstelt. Dat wat past en hoort, natuurlijk is, niet als lintje opgespeld.

Het lintje, de trofee, het diploma, het certificaat, de status, de prijs, het voorkomen of in wezen toch werkelijk de beloning. Dat wat in het hier en nu, in de wereld waarin we leven als de enige echte waarde wordt gezien, ieder op eigen wijze koning.

Iedereen koning, koningin, van zijn of haar eigen levenslied. Want ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is, ieder mens zegt, denkt, doet, wat hem of haar het beste past, Uw wil geschied.

De wil van de mens, tevens Uw wil God, dat wat werkelijk en wezenlijk weer van waarde is, kan en altijd zo zal mogen zijn. In het hier en nu leven, geeft dat wat alles mogelijk maakt of juist dat wat onmogelijk maakt, als twee zijden van de trein.

De zijden, de kanten, die deze keer wel de wal mogen raken. Want dat alles om ons heen in de wereld waarin wij leven dit in geen geval doet, is mij wel duidelijk geworden, afspraken.

Afspraken, regels en alles waarmee de agenda, voor velen in wezen dagelijks vol staat, bijna iedereen deze nu heeft gevuld. Is dat wat alles wat het natuurlijk leven in de weg staat, steeds moeilijker te bereiken maakt, de waarheid ook heeft verhuld.

De waarheid, het ware leven, dat waar we als mens in wezen allemaal naar verlangen, dat wat ons de hoop geeft die er is. Het hopen op, dat wat we, wanneer we naar onszelf luisteren toch allemaal doen, vakantie, vrije tijd, als ik me niet vergis.

De vakantie en vrije tijd, is dat waar we in wezen voor leven. De vraag is, denk jij echt dat dit zo is of worden we hiermee op een bijzondere wijze lekker gemaakt, als een droom en dat wat maar voor een aantal is weggelegd, geleerd, onderwezen.

Ja, want de mens die geleerd heeft, die onderwezen is, heeft wel aan het einde van de reis een gevulde rekening, fortuin. Maar lieve mensen, wanneer dat waar zou zijn, dan zouden we er toch alles voor inrichten om dit voor een ieder mogelijk te maken, wie leidt wie nu in wezen en werkelijk om de tuin?

De mensen die iedereen leren, dat het zo verstandig mogelijk is om je diploma's te halen en er uiteraard zelf aan werken? Zou je denken, er zijn al zoveel geschoolde arbeiders, er zijn al zoveel mensen die willen leren, is daar iets van te merken?

Gaat het beter in de wereld, worden er minder mensen ziek of hoort wat een bedreiging vormt, nu eindelijk tot het verleden? Ik kan je zeggen, dat alleen het vermogen van de allerrijkste groeit, met of zonder "de Panama papers", blijft dit gemedan.

Wie trekt nu het boetekleed aan, wie is er eerlijk en oprecht? Kun jij jezelf in de spiegel aankijken, houd jij je rug recht?

De hele wereld draait om geld, want zonder geen economie. De vraag is wat zouden we zonder geld werkelijk bereiken, de inzet van iedereen die wat te bieden heeft, wie is nu echt wie?

Wie is nu wie, kun jij dit beantwoorden, kun jij het zeggen en durf jij je eigenlijk wel te laten horen en wil je dit wel weten? Degene die zijn of haar mond opent, die zijn of haar stem laat horen, buiten de "geldende regels" om, wordt klokkenluider genoemd, de persoon die dat wat in werkelijkheid het daglicht schuwt, verdraagt en naar buiten brengt of het liefst vergeten.

Ja, vergeten is dat wat heel veel mensen doen, die ooit eens het besluit hebben genomen, zich ergens achter te scharen.

Daarbij uitgaand van 't goede, vertrouwen, de eerlijke wijze waarop het gepresenteerd werd, wees ook nooit op gevaren. Gevaren die later op de weg wel degelijk aan de orde zouden komen, aan de orde zouden zijn, wanneer of als het ware.

“Als het ware of als ware het”, gelijke woorden in een andere volgorde, in een andere context of toch juist hoedanigheid? Taalkundig bekeken collocaties genaamd, worden zowel in de lexicologie als in de corpuslinguïstiek gebruikt, de vraag is nu echter, wie kent de exacte X en Y variant, wie is er bij de tijd?

Want dat alleen de persoon die dit inhoudelijk weet, er ook op de juiste wijze gebruik van kan maken, zal niemand verbazen. De vraag is alleen in welke relatie staat juist tot wat juist is en weten we dit zeker of denken we dit, is het het werk van een heus genie, iemand die werkelijk leiding geeft, geen dwazen?

Eén dwaas of meerdere dwazen, waarbij je jezelf ook weer de vraag kunt stellen, wie is er dwaas en wie is nu werkelijk wie? Ik ben ermee gestopt om de dwaas aan te wijzen, kies er met alle liefde voor om verstandig te zijn, dat is zoals ik het nu zie.

Ja, zoals ik het nu zie en in mijn beleving goed kan bekijken. Doordat ik het spelletje snap, de regels doorheb, ik wel verder wil leven, met iedereen die en alles wat ik liefheb, zonder me daarbij op enig moment te willen meten aan, toch verrijken?

Ik ben rijk, ik ben gezond, ik ben gelukkig en zou dit geluk nu ook echt heel graag met iedereen die leven wil, willen delen. Het geluk, de tijd aan mezelf, dat doen wat werkelijke waarde heeft, op welke wijze is me om het even, is voor mij nog geen issue, omdat het functioneert, ook de ander dit mag, als velen.

Ja, velen mogen net als ik gebruik gaan maken van de tijd die hen op onze mooie aarde nog rest, in de ons gegeven situatie. Degene die hier wat minder van op de hoogte is, zal het best wel goed, naar z'n of haar zin hebben, volop keuze, variatie.

Zeer gevarieerd, zeer omstreden, daarbij gepast of ongepast. De keuze ligt bij ieder mens zelf of toch bij de persoon die z'n handen ervan afgetrokken heeft, deze nu in onschuld wast.

Het wassen van je handen in onschuld, door jezelf voor het gemak maar eens van je verantwoordelijkheid te ontdoen. Gestuurd door de tijd, die zoals gezegd wordt niet meer past, daardoor werd het steeds gemakkelijker, afstand met fatsoen.

Geen haan die er naar kraait, geen mens die op enige wijze achterdochtig is of dit op watvoor wijze ook zal zijn of wezen. De enige die werkelijk van deze wereld is, van deze wereld zal zijn, die heeft het door, staat bij haarzelf, eigen, echt, belezen.

Haarzelf of zichzelf, in ieder geval de persoon die net als ik de kennis eigen heeft gemaakt, doorvoelen, ervaren, handelen. Dat dit laatste in geen relatie staat tot economie, maar wel te maken heeft met dat wat nu nodig is, het dagelijks wandelen.

Want door te bewegen, ben je in staat om ook de voors en de tegens, dat wat in strijd is met op te merken, daarbij te zien. Dan kun je oprechte keuzes maken, kun je en mag je dat zelf doen wat van belang is, voor jezelf en de wereld misschien?

Misschien of zeker weten, dit laatste is bij mij echt het geval. Geen twijfel over mogelijk, geen enkele haar op mijn hoofd die anders denkt, ik weet het echt zo zeker, geen grensgeval.

Grensgeval, de grens die bij velen vaak al eerder bereikt is en of bereikt zal worden of zal zijn, wanneer het zover komt of is. Het bereiken van, in wezen al veel te laat was, hier kan bijna iedereen over meepraten als nabestaanden van, geschiedenis.

We zijn allemaal nazaten van, de mens die denkt dat het goed is, om op tijd en wijze de boel te laten ontploffen of escaleren. Wanneer dit namelijk niet het geval zou zijn, dan zou nu deze wereld overbevolkt zijn wordt gedacht, niet meer anticiperen?

Want participeren is het nieuwe woord, wat onder de meest bizarre voorwendselen wordt aangewend, als oplossing voor. Ja, voor dat wat door dezelfde mensen, zij het niet door een zelfde soort personen wordt aangeprezen, allemaal in koor.

Samen doen, ergens deelgenoot van kunnen zijn of wezen, de nieuwe trend die ervoor zorgt, dat een goed gevoel overheerst. En wanneer je dit verkoopt als dat wat wenselijk is, wat in de meeste gevallen ook nog eens waarheid is, klinkt het beheerst.

Beheerst en gewenst, zullen velen zich ervoor in willen zetten. Wie de persoon ook is die dit bedacht heeft, “diverse petten”.

Petten, de hoge pet, dat wat je van iemand op hebt, die je ligt. Of dit ook werkelijk zo zal zijn, ook zo zal blijven, is wat echt geen mens kan zeggen, onduidelijk, zeker, zonder evenwicht.

Evenwichtig ja, dat waarbij je weet hoe de verhoudingen zijn. De verhoudingen, wanneer juist, zijn deze in balans, in juiste relatie tot, dat wat ieder mens in alle goedheid zou denken, in alle vertrouwen, zonder verwachtingen, maar wel vol hoop op een goede afloop, een leven lang in liefde leven, zonder pijn.

Ja, zonder pijn. Hoeveel mensen zullen er nog wezenlijk en werkelijk zonder pijn zijn en zonder pijn kunnen leven. Ik denk nu terug aan mijn “pijn”, de pijn die ik voelde toen ik moest voorwenden dat ik opnieuw gevallen was. Net moest doen of ik weer viel om een foto te kunnen maken in het ziekenhuis, omdat de huisarts, een lief mens overigens, het overbodig vond om dit nogmaals te laten doen. De pijn die ik ook in mijn lichaam voelde, doordat er iets gebroken was en waardoor ik onbewust wist dat er meer kapot was, dan ik zelf zou kunnen bedenken. Dat deze breuken nodig waren om werkelijk tijd te krijgen, de tijd te krijgen om te kunnen doen wat nodig was, te mogen doen waartoe ik in staat ben, dat was op dat moment nog helemaal onduidelijk. Op dat moment totaal ondenkbaar, dat het ondenkbaar zijn, het niet denken over het juist mogelijk maakte, mijn NLP maatje René, me vertelde dat ik moest blijven schrijven, daar ben ik hem nog dagelijks dankbaar voor.

Want René, ook jij was geconnect, jij was verbonden en bent voor altijd verbonden met dat wat mij de kracht geeft om het leven en de tijd die daarmee gepaard gaat, voor iedereen weer dragelijk te maken. Ja, ik mag evenals vele andere mensen met mij een klein stukje bijdragen aan, dat wat de wereld werkelijk weer de wereld maakt zoals deze behoort te zijn en mag wezen.

De wereld zoals deze mag zijn en behoort te wezen, om toch nog maar eens even op het begrip collocatie terug te komen. Want collocatie staat voor het ideomatisch samengaan van woorden. Doordat dit taaleigen is en de eigenheid van taal is dat wat aangeboren is, is dat wat de mens die vanuit zijn of haar hart leeft aanvoelt, waardoor hij of zij weet. Waardoor hij of zij weet wat waarheid is en dit ook als zodanig voelt en ervaart. De ervaring die in het bloed zit, die je eigen is, hoort.

Omdat dat wat hoort, dat wat zo behoort te zijn ook werkelijk is wat je als mens hoort en zo ook bij je binnenkomt als dat wat goed voor je is. Dat wat goed voor je is, doordat het waardevol is. Een bijdrage levert aan jouw leven en zelfs meer dan dat het leven van iedereen die en alles wat leeft. Omdat het leven zonder de ander, zonder ieder ander en alles wat anders is, geen leven is. Het leven zonder de ander en alles wat anders is een leven wordt waarin je nooit de kans krijgt om te leren. Het leren wat vanuit het hart nodig is, het leren wat het hart nodig heeft, het werkelijk en wezenlijk leren. De enige les die van belang is in het leven, de levensles. Want we kunnen als mens nog zoveel bedenken, we kunnen als mens nog zoveel verzinnen, maar wanneer het verzinnen betekent, dat we steeds verder van dat wat zin heeft verwijderd raken, gaan we met ons allen de verkeerde kant op. Gaan we de tegengestelde richting op gaan we dat doen wat ons letterlijk en figuurlijk naar de ondergang leidt. Wat ons en vele met ons naar de ondergang leidt, omdat dit het logisch gevolg is van dat wat zonder waarde is, wat geen meerwaarde heeft wat werkelijk en in wezen gaande is op het moment waarop we de economie, geld en alles wat wezenlijk zonder waarde is als meerwaarde beschouwen. Als meerwaarde beschouwen door dit zo te zien.

En de herinnering aan een mooie dag waarop ik met mijn moeder op pad was, een dagje dankbaarheid tonen aan hen die veel te vroeg heengegaan zijn, vergeet ik nooit. De dame die met ons meereed in de auto was voor ons beide geen bekende, geen persoon die we al eens eerder bewust hadden ontmoet. Toen mijn moeder vroeg of deze dame er iets aan gehad had dat ze met ons meegegaan en meegereden was, kon ik dit alleen maar beamen. Want ook al nam ze geen deel aan het gesprek, ook al gaf ze geen antwoord, woorden vinden de weg.

De woorden die ik sprak, het gesprek wat ik samen met mijn mams voerde, hebben de dame bij ons in de auto zonder twijfel een stukje houvast gegeven. Wat kracht gegeven, dat wat zij op dat moment nodig had, om zich weer waardevol te voelen. En hoe haar leven ook verder verlopen is, hoe haar leven verder ook gegaan is, is daarbij alleen voor haarzelf van belang. Voor haarzelf en alle mensen waarmee zij verbonden is. Ja, want ieder mens die met een ander samen is, samen woont of in wezen communiceert, zal zelfs wanneer er op geen enkele wijze gesproken wordt, door lichaamstaal, lichaamshouding en alles wat er verder gedeeld wordt, zien dat het goed of minder goed gaat. De verbetering zal minstens zo voelbaar zijn als de minder positieve variant. Het feit dat deze dame door mijn moeder en mij als waardevol gevonden beschouwd werd, heeft haar werkelijk geraakt, waardoor zij zich aangeraakt voelde.

Waardoor zij mogelijk dat stukje troost voelde, waar ze door haar verdriet, door het verdriet wat zij zichzelf aandeed vanaf die dag rustig los mocht gaan laten. Los mocht gaan laten door weer waardevol en van waarde te willen zijn. De waarde die zij, mijn moeder en ik maar ook ieder ander die leeft waard is. De wezenlijke en werkelijk waarde, die een bijdrage levert aan het eigen zijn. Het in wezen eigen zijn en je eigen voelen met iedereen die en alles wat leeft. Waardoor iedereen die en alles wat leeft je eigen is. Waardoor het “broer en zus gevoel”, het familiegevoel, het voelen dat je verbonden bent, werkelijk weer de rol krijgt en de functie krijgt, die ervoor zorgt dat we weer één zullen kunnen en mogen zijn. Want éénzijn is heelzijn en heelzijn is gelukkig zijn, gelukkig met iedereen die en alle wat je lief is, ongeacht of de ander, ieder ander, alles wat anders is dit ook zo voelt. Ongeacht, zonder voorwaarde, zonder verwachtingen, maar uit Onvoorwaardelijke Liefde, Liefdevol.

En ik kan werkelijk alleen maar liefdevol zijn. Ik kan en wil alleen maar liefdevol praten over iedereen die en alles wat mij lief is. Iedereen die en alles wat lief is, omdat een mens in wezen ook werkelijk lief is en alles waar we door competitie, door alles wat ons bewust of onbewust dwingt om competitief te zijn ervoor zorgt, dat we op geen enkele wijze meer zonder kunnen zijn. Waardoor we ons zelf(s) houden aan alles wat ons opgedrongen en dat wat ons opgelegd en ons verplicht wordt.

Alle verplichtingen, die ervoor zorgen dat het verlicht raken, het zonder “zinloze gedachten”, ideeën of in wezen manieren zijn, haast onmogelijk geworden is. We krijgen namelijk alles aangeleerd. We krijgen alles aangepraat en we krijgen dat wat ertoe bijdraagt dat we angstig, achterdochtig en of twijfelachtig zijn als hoofdschotel opgediend. Iedere dag waarin we leven, iedere dag waarin we in leven zijn, maar daarbij totaal het besef van wat het leven werkelijk waard is op geen enkele wijze zullen leren kennen. Waardoor we dit op geen enkele wijze zullen beleven, wanneer we alles blijven doen zoals de ander het ons voorspiegelt, het ons voorhoudt, het ons vertelt en zegt. Tenzij we het zelf weer gaan ervaren en beleven, tenzij we zelf de waarde van het leven op eigen kracht weer gaan zien. Ik ben er in wezen mijn hele leven al mee bezig. Ik ben er in wezen en zo ik nu ook weet, voel, erbaar en beleef, in mijn leven in geslaagd om dat te doen wat bij mij past en hoort. Ik voel me werkelijk een gezegend mens en ben God, Jezus, Mijn ouders en alle mensen en dieren die in mijn leven zijn geweest, en nog zijn, zo ontzaglijk dankbaar dat ik dit in liefde mag en kan vertalen. In liefde wil vertalen door mijn leven in liefde te zijn. Mijn leven in liefde te leven en dat doen wat mij werkelijk de gelukkigste mens op aarde maakt. De gelukkigste persoon, die haar geluk met iedereen die en alles wat leeft blijft delen.

Want liefde is!

Liefde is, dat wat de wereld werkelijk weer de hemel op aarde maakt, mag laten wezen en voor iedereen mogelijk is, creëert. Zonder daarbij zichzelf de hemel in te praten, totaal onnodig, daardoor overbodig, geen enkel mens is in wezen verkeerd.

Het enige waar je hem of haar nu van zal mogen betichten. Is van het willens en wetens oorlog voeren ipv vrede stichten.

Geen schuldenlast of enige vorm van straf, opgelegde pijn. Hoe zou je ook in wezen kunnen, wanneer je weet dat dit tot op heden altijd voortkomt uit 't nog onvoldoende bewustzijn.

Want bewust zijn en bewust wezen, is in feite vrij van "echte schuld" zijn vrij van lasten, zonder enige vorm van spijt. Wanneer je dan beseft dat dit een lastig traject is, dit iedere dag gehinderd wordt, door alles waar de maatschappij voor staat, dan is er geen schuld meer, alleen gebrek aan tijd.

Tijd die alleen gemaakt wordt, door er gehoor aan te geven, er aan toe te zijn, er ook uiteindelijk zelf aan toe te komen. Door genoeg te nemen met dat wat aangeboden wordt, in alles is voorzien, het gegeven aanbod, jouw eigen dromen.

Dromen waarin vrede en liefde het leven "overheersen" zal. Wie of wat dit ook wil tegengaan, deze kan toch de pret niet drukken, onmogelijk, ondenkbaar, alle dagen "carnaval".

Car na val of toch "Care na val", dit keer zonder enige vorm van stimulerende of verdovende middelen, door "ik-gebruik".

Wanneer je je ogen, oren en neus opent, daarbij elk zintuig, of zintuigelijk oorgaan op de juiste wijze inzet, kun je zeggen kijk ik voel, ik proef, ik weet, doordat ik zie, hoor en ook ruik.

Weet daardoor heel goed het verschil en wat dit met mij doet, door het dagelijks afstemmen op mijn eigen ik, m'n eigen ziel. Daarbij wat de reden was, van mijn geluk en ongeluk in dit leven, wat ik leven mag, ook deed totdat ik zelf stopte en viel.

De gevallen vrouw, “de engel” of geef er maar een naam aan. Ik weet in ieder geval voor honderd procent zeker, dat God liefde is en Jezus zijn zoon, wie ben ik om dit tegen te gaan?

Wanneer ieder mens dit weer weet, in het achterhoofd houdt. Wetende dat we allemaal kinderen van God, daarnaast ook zelf broers en zusters van Jezus zijn, dan kunnen we allemaal weer heel en tevreden verder, zonder enige twijfel, vertrouwd.

Dan is de hemel daar, werkelijk en wezenlijk weer op aarde. Heeft ieder mens nu weer een keuze, daarbij eigenwaarde.

Ja, eigenwaarde, mijn geboorte heeft behoorlijk wat stof doen opwaaien, leed veroorzaakt en daarbij zelf(s) ook gebracht. Wie had dit ooit kunnen vermoeden, wie had dit ooit kunnen bedenken, wie was erop voorbereid, wie was erop bedacht?

Gelukkig kon mijn moeder het aan en heeft mijn moeder er voor het grootste deel van haar leven ook vrede mee gehad. Dat ik tijdens mijn leven zoveel mensen heb mogen helpen, heb mogen begeleiden, zal daar vast uit voortgekomen zijn, juist omdat ik er ook iedere dag voor dankte en daarbij bad.

Bad, door te bidden, iedere dag en later ook voorafgaand aan en als afsluiting van een in dankbaarheid geleefde mooie dag. Die ik natuurlijk vol vertrouwen en in alle rust af wist en ook mocht sluiten, met een goed gevoel, de echte heuse glimlach.

Wanneer je namelijk het leven leeft wat bij je past en hoort. Kun je dat doen waar je ook werkelijk een goed gevoel bij hebt, dat wat nodig is, zin heeft, weet je zeker, onverstoord.

Dan zullen alle invloeden er op geen enkele wijze toe leiden dat je het daglicht laat voor wat het is, doordat je dit gebruikt. Omdat jij als geen ander weet, hoe goed het voor je is, hoe blij je ervan wordt als mens, wanneer je het op de juiste waarde inschat en zelfs meer dan dat, het deelt en niet misbruikt.

Want door in het licht te leven, hebben we in wezen zelf alles. Sterker nog, kunnen we datgene wat we hebben ook delen, met elkaar, de persoon of personen waarmee we samen zijn, samen leven en of waar we van houden, iedereen die en alles wat leeft, die dit nog niet ervaren heeft, anders dan nu in de huidige maatschappij, zogehete wereldeconomie, het geval is.

Het geval, verval, dat wat wezenlijk aan de orde is, de macht, het verdelen van iets of toch in wezen, dat wat op zichzelf is. Hoe vrij ben je, wanneer je het idee hebt, dat je de macht, de kracht, de mogelijkheden en de middelen tot je beschikking hebt, dit bezit, dat doet wat jou, maar ook ieder ander in zijn greep heeft, voelt het vrij zijn dan nog als werkelijke vrijheid, als vrij in jouw leven kunnen zijn of in wezen “gevangen is”?

Ja, gevangen is, de mens die zich zonder meer laat leiden en de gevangenis van zijn of haar eigen leven, vol dankbaarheid en naar tevredenheid, door het in wezen zelfgenoegzaam te zijn, als de grootste beloning heeft verdiend en ook verkregen. Ik wil op geen enkele wijze met hen ruilen, voel me vrij, alle dagen waarin ik mijn leven leef, dat doe wat mogelijk is, waar ik iedereen die dit nodig heeft mee kan helpen, de ware zegen.

Ja, ik voel me werkelijk een gezegend mens en ben zo blij met alles wat mijn leven mij heeft geboden en nog elke dag biedt. Daarom kan ik zonder enige vorm van rancune, haat of wat dan ook leven, doe ik dat wat ik wil, schrijf ik het levenslied.

Het levenslied, voor ieder mens, die net als ik, op geheel eigen wijze, zijn of haar leven ook weer zelf wil indelen, mogelijk is. Natuurlijk mag je er ook voor kiezen, om het de gelopen race te laten zijn, dat wat voor jou nu vertrouwd voelt, maar heb je weleens over de grens van jouw kunnen gekeken, weet jij wel waar die ligt of stop je pas wanneer deze zich aandient, mis!

Ja, dan heb je het mis, ben je het verkeerde pad ingeslagen en of gewacht tot iets of iemand jou in wezen, een halt toeroept. Dat ik er meerdere keren mee geconfronteerd ben, net als vele andere mensen overigens, betekent nog niet dat ik er op geen enkele wijze van geleerd heb, ben letterlijk uitgesnoept.

Want snoepen was in wezen nog het enige waar ik me aan heb gewaagd, naast alles wat mij al geheelonthouder maakte, en ik daarbij vanuit mijn volle bewustzijn heb afgezworen. Hoe zou ik dan kunnen blijven doorgaan met dat wat mij ook nu weer op het randje van de dood deed balanceren, wilde ik werkelijk niet meer leven, dan was ik zelfs voor niets geboren.

En ik ben wel degelijk geboren om te leven, om mijn leven te leven en het leven te leiden wat ik in, maar ook zeker vanuit onvoorwaardelijke liefde ben aangegaan. De overeenkomst, de enige overeenkomst die ik graag in ere houd, die ik in ere wil en mag houden, zolang ik dat doe wat bij mij past en hoort. Te leven volgens en naar de overeenkomst, de herinnering aan en dat wat mij een passend en bijbehorend gevoel geeft, doordat het me leidt. Het passende en bijbehorende gevoel mij leidt naar waar ik komen wil, naar waar ik heen wil en waar ik ook heen mag gaan. Het leven waar ik zelf voor gekozen heb, het leven waar ik door iedere dag vanuit de juiste intentie te leven ook naar toe ga, doordat ik erin ben. Ik volledig in mijn leven sta. Op eigen kracht dat doe en dat bereik wat het voor mij mogelijk maakt om gelukkig in het leven te zijn. Het gelukkig in leven zijn wat ik vanuit liefde met iedereen wil delen. Wat ik vanuit liefde met iedereen kan en mag delen, omdat het mijn leven is. En ik kan en mag mijn leven delen met iedereen die en alles wat in mijn leven wil zijn. In mijn leven, wat ik door geen mens over laat nemen, wat ik door geen regel en wetgeving over laat nemen. Omdat alle regels en wetten die ik voorafgaand aan het werkelijk leven van mijn leven op mijn hart geschreven heb gekregen, voor mij wezenlijk leading is.

Daarom een bedankje aan God, een bedankje aan Jezus en natuurlijk de mensen die het voor mij in dit leven mogelijk maken en mogelijk hebben gemaakt om op deze wijze in dit leven te zijn. Want de tijd die ik tot op heden met iedereen die en alles wat mij lief is heb gekregen, de tijd die ik met iedereen die en alles wat mij lief is mag zijn, is werkelijk en wezenlijk dat wat mijn grootste waarde is. De waarde die ik samen met het in mijn leven zijn en mijn leven leven, voor geen goud zou willen missen. Omdat 't leven me lief is en jij er deel van bent.